

THOREGON

Arndt Ellmer

SHABAZZINA PŘIKÁZANÍ

1.

„Vydrž!“ signalizoval vysvícený text na přílbové obrazovce. „Hned jsem tam. Za tím mě nevidíš... Napřáhni ruku! Ano, to je ono. A nepouštěj, Teku! Jsi zachráněn!“

Atlan navedl SERUN do bezprostřední blízkosti Dao-Lin-H'ay a zkoumavě si Kartaniňariku změřil. „Informuj mě o jejích tě lesných hodnotách,“ požádal pikosyn. „Jak jí je?“

Také on se informoval jen pomocí přenosu textových zpráv. Dokud se zdržovali v mlze, nemohl se spojit s pikosynem rádiově.

„Zvyšuje se tepová a dechová frekvence,“ odpověděl písemně počítač. „Dám jí znovu sedativum.“ „Ano! Udělej všechno pro to, aby netrpěla.“

Arkonidan se obrátil na Kantora, aniž spustil Dao z očí. Vědec byl poněkud stranou a hleděl upřeně kamsi do dále. Tři vetřelci se stáhli zpátky do „břečky“ hodně daleko od článkovité lodi, kterou Atlan pro zkoumal a jejíž demontáž sledoval.

Kantor mlčel, a nereagoval ani ve chvíli, kdy se k němu přibližoval jeho druh.

„Zdá se, že Dao není jediný náš problém,“ řekl Arkonidan. „Jak bys popsal její stav, Mylesi?“

„Jak? Ach tak, ty mluvíš se mnou. Jak se vede Dao?“ „Mizerně. A tobě?“

„Měli jsme se otočit, hned jak jsme sem dorazili, dokud ještě existovala dimenzní brána. Teď už je bohužel pozdě.“

V útvaru, který mezitím nazvali „Goedina stavba“ se to jen hemžilo physandský mi roboty. Určitě nebyli jen z té jedné článkovité lodi, Používali neutralizátory a ochromovali každého cizího robota, jakékoli cizí ochranné pole. Na návrat do Stavby a k místu, kde dvojčata a Herreachové otevřeli dimenzní bránu, nebylo prozatím ani pomyšlení. I kdyby se Mila a Nadja Vandemarovy zotavily a s pomocí Herreachů obnovily průrvu mezi dimenzemi, vedoucí z Trokanu do snové bubliny, vyvolaly by jen invazi physandských robotů do Moondy.

„Nemáme ani možnost získat hlášení z mikrosondy, kterou jsi tam nechal,“ pokračoval Pozemšťan. „V podstatě je jedno, jestli se vzdáme hned, nebo až za třicet hodin.“

„Proč jsme tedy dosud vzdorovali?“ vyprskl Atlan.

Kantorovi ušetřila odpověď Dao-Lin H'ay. Její pikosyn hlásil, že zničehonic dostala zimnici a třesavku, možná z nervového vypětí.

„Uveď ji na dvanáct hodin do hlubokého spánku,“ přikázal mu Arkonidan. „A snaž se získat kontrolu nad neuronovými pochody v její hlavě.“

„To dělám, ale je to neúčinné. Symptomy jsou čím dál výraznější. Skoro se zdá, že se něco změnilo v jejím vědomí.“

„Zjistil jsi něco konkrétního?“ „Bohužel nic.“

Myles Kantor se poponesl k Atlanovi a drcnul ho do paže. „Copak nechápeš?“ zapojil se do debaty. „Zemře, jestli ji nedostaneme ze snové bubliny. Musíme hledat nějaký východ.“

Pozor! Zdá se, že Myles začíná ze záhad- něho důvodu podléhat hysterii. To mi k němu nějak neseď, varoval Arkonidana extramozek.

„Seber se, Mylesi! V břečce jsme zatím v bezpečí. Tady se můžete vy dva zotavit,“ řekl nahlas Atlan.

„Vydám se na cestu,“ trval vědec tvrdošíjně na svém. „Chci zjistit, jestli je přechod otevřený, nebo ne. Děsím se představy, že k němu přijdeme pozdě. Copak to nechápeš?“ Vzápětí se otočil a rychle se vznášel pryč.

Atlan ho zastavil tažným paprskem. „Vrať se ke mně! Nemá to smysl!“ zvolal. „Ohrožuješ nejen sebe, ale i nás!“

Pozemšťanův SERUN sebou cuknul a pikosyn vědci tiše domlouval. Ten se nakonec podrobil a vrátil se zpátky ke svým druhům. „Měl jsem poslechnout Ockoneu a nechat se zajmout,“ napsal Kantor.

„Blbost!“ odpověděl mu zprudka Arkonidan. „Museli bychom tě vysvobozovat, místo abychom soustředili své síly na průzkum snové bubliny.“

„Já vím. Je hloupé, že se chovám jako posera právě teď. Nic jiného mě ale nenapadá. Mám pocit, jako kdyby mi někdo obednil mozek.“

„Chceš říct, že trpíš stejnými příznaky jako Dao-Lin-H‘ay?“ „Nevím.“

Jsi na správné stopě, Atlane,“ ozval se extramozek. Zdá se, že je tu jistá souvislost. Nesmíš teď povolit. „Popiš mi své pocity!“ vyzval Atlan vědce.

Myles Kantor váhavě vylíčil, co cítí. Jeho mysl jako by byla neustále zahalena jakýmsi závojem. Dělal mu problémy vyvozovat logické závěry a uvádět myšlenky do spojitosti s tím, co bylo ještě chvílku předtím. Tento stav trval pokaždé pět až deset minut.

„Bojím se chvíle, kdy to zase přijde,“ při znal se vědec.

Atlan si vybavil, jaké informace získaly pikosyny ve Stavbě. Kardia, jak pokřtil Kantor útvar uprostřed Stavby, obsahovala hypnotické komponenty, které znemožňovaly jakékoli přiblížení a zanechávaly jisté následky.. Myles se vždy snažil zachovávat bezpečnou vzdálenost, a přece se zdálo, že něco schytal.

Tajemná, příšerná síla, kterou okusila Kartaniňanka, má čím dál větší okruh působnosti, na to nezapomínej! Mohutní a roste. Myles také trpí jejím vlivem, jen nejsou jeho následky tak hrozné.

Atlan se už v duchu zaobíral otázkou, co je to vlastně Kardia. Dao-Lin-H‘ay tvrdila, že ji ohrožuje nějaká věc. Alespoň měla ten dojem. Podle toho, v jakém se nyní nacházela stavu, se dalo soudit, že nešlo o pouhou vidinu. Bohužel ani pikosyn jejího SERUNU nebyl ,schopen podat informaci o povaze působení Kardie.

Arkonidan se nemínil oddávat divokým spekulacím, ale jedno mu nešlo z hlavy — proč zatím marně pátrali po jakýchkoli stopách filozofů. Věděli o nich, že je jich dvaapadesát a že forma jejich existence ve snové bublině se liší od formy na postižených planetách. Jejich složky ve snové bublině nabývaly obřích rozměrů.

Můžeš být rád, že jsi na ně zatím nenarazil. Zřejmě byste jim neudolali ani ve třech.

To je docela možné, pomyslel si Atlan. Jde mi o něco jiného. Nemusí platit, že filozofové pobíhají všude v obří podobě. Vzápětí se svěřil se svými myšlenkami Mylesi Kantorovi. „Lze předpokládat, že filozofové pobývají v tomto útvaru, který nelze za měřit běžnou technikou?! zeptal se ho.

„Ano, to lze,“ přisvědčil Pozemšťan, „Po tom může být Stavba pro filozofy třeba něco jako jídelna. Živí se obohacenou kaší nalitou do trubek a hadic těch nejroztodivnějších tvarů.“

Arkonidan předtím vylíčil, co zažil v článkovité lodi a v jejím okolí, tak barvitě, že si to vědec dokázal všechno představit do posledních podrobností.

„Mohlo by to znamenat, že filozofové ještě zdaleka nedosáhli konečné velikosti,“ rozvíjel nyní Atlan své myšlenky. „Stavba roste dál a mám neklamný pocit, že článkovité lodě dorazily mezitím na většinu planet a parkují v mlžném poli. Je to jako hrnečku vař.“

„Devět tisíc kilometrů v průměru, kde je máme hledat?“ vyhrkl. „Kardia je středem Stavby a ten je ohraničen stříbrným polem. Co je ale vně? Kolik sektorů má ještě snová bublina? A jak se lze dostat z jednoho do druhého? Kardia možná funguje jako jakýsi mentálně blokovaný transmitter. Nepovolaným vstup zakázán.“

Příliš mnoho spekulací, namítl extramozek. Nenech se jimi ovlivnit.

„V hyperprostoru je možné ledacos. Prostor o průměru devíti tisíc kilometrů by mohl být vnitřkem Kardié,“ řekl Arkonidan nahlas. „V tom případě by tady šlo jen o předzávěsnou bublinu. Proti tornu ale mluví skutečnost, že se zvenčí nedá nic zaměřit. O tom bychom ale měli diskutovat, až budeme mít po ruce mnohem víc informací.“

Pozemšťan a Arkonidan opět zaměřili svou pozornost na Dao-Lin-H'ay. Pikosyn

signalizoval, že slabě zasténala a něco za chrčela ve své mateřštině. Blouznila o Vysokých ženách a mumlala jména svých družek ze slavných časů Lao Sinha. Krevní oběh kočičí bytosti se pomalu stabilizoval.

Od jejího střetu s mentální silou Kardié uplynulo mnoho hodin a stále znovu procítala z utlumení vyvolaného četnými injekcemi. Syntron jejího SERUNU s tím počítal i tentokrát. Kartaniňančiny šance, že se zotaví hlubokým spánkem, se však výrazně zvýšily, když opustila Stavbu.

„Kdy pocítím první účinky Kardié já?“ zeptal se Atlan tiše sám sebe. „Stačí mi hodina pobytu mezi trubkami, nebo to bude muset být několik hodin?“

Jedno bylo jisté, klid a prázdnota klamaly. Bylo mylné domnívat se, že Tolkandové

- se zde cítí absolutně bezpečně a nepodnikli žádná ochranná opatření. Měla jen jiný charakter, než tři průzkumníci předpokládali.

„Vyznáme,“ prohlásil Arkonidan. „Bezpečí v mlze by nás nemělo zmást. Nesmíme si myslet, že nás Physandové neprohlédnou. Nedají si pokoj, dokud nás nedostanou.“

Dohlednost nebyla ani tři sta metrů. Rozptýlené světlo neumožňovalo lidským zrakům vidět víc. Proto se přílbové průzory zakryly filtry a vytvořily opravná optická pole. Kartaniňanka dřímala ve svém SERUNU.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Atlan Pozemšťana.

„Díky za optání. Nic mě neomezuje. Kam letíme?“

Arkonidan ukázal kamsi vzhůru a oznámil: „Obkroužíme z velké dálky tasemnici a zjistíme, co se děje kolem Stavby.“

„Dobrá. Slib mi ale, že se budeme do ní pravidelně vracet a dotazovat se sond.“

„Ano, pokud nám to dovolí naše situace a tamní okolnosti.“

Oba muži vzali Kartaniňanku mezi sebe

a hnali se mlhou. Ta se před nimi roztékala a zase za nimi splývala v jednolitou masu.

Podle Atlanova odhadu jim stačilo deset kilometrů, aby se dostali dost vysoko nad rozebíranou článkovitou lod'.

Když se dostali na výšku šest celých sedm, spustily SERUNY poplach. Z mlhy se vyhrnulo víc než sto physandských robotů a neomylně mířili k nositelům buněčných aktivátorů. Některé stroje měly ve předu plochou bednu. Jejich úmysly byly nesporné.

„Srazit se k sobě!“ přikázal Atlan úseč ně. „Zapnout deflektory!“

Vzápětí se zneviditelnili a letěli dál.

Roboti tolkandské výroby se zastavili v místě, kde předtím objevili cizince. Kroužili kolem něj, ale jejich výpady mířily do prázdna. Zjevně tápali.

Nemají senzory, které by fungovaly v mlžném poli, hlásil Arkonidanovi extramozek. V téhle prádelně na nás nemají.

Arkonidan se obrátil na Pozemšťana a sdělil mu: „To bylo o vlasek. Odted' budeme vypínat deflektory jen v případě, že to bude nezbytně nutné.“

„Souhlasím, ale nesmí to omezit naši pohyblivost. Abychom mohli lépe operovat, měli bychom se stejně co nejdřív rozdělit.“

„To zatím nemá smysl,“ namítl Atlan. „Jeden z nás musí zůstat u Dao-Lin-H'ay. Nezapomeň, že nemůžeme otevřít její SE RUN dokud nenajdeme místo, kde se dá dýchat.“

„Co tím chceš říct? Že snad budeš muset v nouzi nejvyšší do jámy Ivo...?“

„Přesně tak,“ promítl Atlan na přílbovou obrazovku a zakřenil se. „Pokud se ukáže, že je nutné otevřít její SERUN. A to se dá udělat jen v nějaké neporušené sekci článkovité lodě.“

„Tak to bychom se mohli rovnou vzdát, jak jsem navrhovali“

„Zdá se, že na tebe zase jde deprese. Vzpamatuj se! Ostatně název Kardia pro

centrum Goeddiny stavby zní příliš neškodně, když si vezmeme, jaké má účinky na inteligentní bytosti. Měl by sis vymyslet jiné jméno.“

Pozemšťan se zachmuřil. Olízl si rty, po zvedl obočí a řekl: „Trápí mě tě něco jiné ho — Kallia... Jak se jí asi vede? Spí, nebo už procitla? Dal bych moc za to, kdybych mohl být u toho, až otevře oči. Já..“.Zajíkl se.

„Pokračuj,“ vyzval ho Atlan klidně.

Mylese Kantora neustále rozptylovaly myšlenky na jeho ženu. Možná mu to pomáhalo.

„Dělám to kvůli ní, víš,“ vyhrkl vědec. „To, že se probírala z kómatu, když z hřibu vypadl Kummerog, může stejně dobře souviset s přiletem ježatek do Mléčné dráhy. Od té doby se nachází v prapodivném stavu na pomezí snů a bdělosti. Nesní ale v obrazech.“

„Co tím myslíš?“

„Lidé sní v pohyblivých obrazech, jako by se jim v hlavě odvíjel nějaký film. Po mocí speciálních přílbic SERT lze tyto sny zviditelnit.“

„Vedlejší produkt příběhu nešťastných simusenzů z Monova období,“ řekl Arkoni dán a pokýval hlavou.

Nikdy mu nevyvymizí z paměti pohled na lidi, kteří v polorozpadlých domech na Zemi doslova viseli na přípojkách simulačních senzorů a snili o jiném světě.

„To tvrdíš ty. Kallia nesní v obrazech,

nýbrž v jakýchsi nerozpoznatelných stí nech. A víš, co říká Gobert Grifaan?“

„Grifaan?“ vyhrkl Arkonidan nejistě.

Šef sekce Tradha dvanáct na Mimasu, in formoval ho extramozek.

„Ty nevíš, kdo to je?“ podivil se Myles Kantor.

„Ale ano,“ odsekl Atlan a prohnal se za culil. „Právě jsem si vzpomněl.“

„Ten říká, že to nějak souvisí s její genovou strukturou. Neví ale, co to znamená. Kallia v poslední době opět začala mluvit ze spaní. A opakuje stejné útržky vět jako dřív. Je toho příliš málo, než aby se dal po chytit smysl.“

„Znám záznamy, které jsi poskytl Perry mu a ostatním Camelot'anům,“ přisvědčil Arkonidan.

„Není to spíš proto, že Kallia reaguje vcelku citlivě na hyperjevy?“

„Jsou mi známy pouze dvě její reakce — zaprvé na spirálové bytosti. Jedna z nich ji těžce zranila a od té doby ležela v kómatu. A druhá nastala při druhém hyperjevu, když přiletěly ježatky. Zapomeň tedy na Kummeroga! Ten mizera musel vypadnout z hříbu čirou náhodou. Kd ví, jak se do něj vůbec dostal. Všechno, co nám vylíčil, byly přece samé báchorky.“

„Já bych nesoudil v tomhle ohledu tak příkře, Mylesi.“

Vtom Atlanův pikosyn ohlásil, že se s šestaosmdesátiprocentní pravděpodobností nacházejí přímo nad článkovitou lodí. Arkonidan změnil kurz a zpomalil, Jakmile se z mlhy vynořily obrysy žalostných zbytků monstra, všechny tři SERUNY za stavily.

Physandští roboti ukončili práci. Část jich strnula bezprostředně před sektorem pohonných jednotek, ostatní se vznesli a odlétalipodél Stavby pryč.

„Hledají další tasemnici, aby pomohli

svým druhům,“ prohlásil Kantor. „Sektor pohonných jednotek nechají, tak jak je. To je naše šance.“

„Myslíš, že ho nezahodí rovnou na skládku?“

„To by bylo nesmyslné plýtvání. Vráti ho zpátky do Einsteinova vesmíru a znovu ho použijí. Patrně pak pomůže další tasemnici proniknout do snové bubliny. Pojd', podíváme se na palubu!“

„Nezapomeň, že by nás tam mohli zaměřit. Tolkandové. Nejsou pitomci a vědí také, že jsme si to namířili sem, když nám začalo být ve Stavbě příliš horko.“

„Takže letíme dál?“

„Nemáme moc na vybranou.“

Opět se stáhli zpátky do mlhy. Trvalo jim tři hodiny, než lokalizovali polohu další článkovité lodi. Také z ní zbyl jen sektor pohonných jednotek. Tolkandové rozšiřovali Stavbu neuvěřitelně rychle. Atlan si znovu uvědomil bezvýchodnost jejich průzkumné akce. Ve třech a původně s deseti roboty se postavili moci, jejíž vliv překonával všechny jejich představy.

Být po jeho, byli by s sebou vzali rozměrovou průrvou deset tisíc robotů. To bylo ale jen zbožné přání. Takové množství robotů nebylo k dispozici ani v galaxii, kde se bojovalo na všech frontách a jejíž národy se rozpadly na několik mocenských bloků, které se nedokázaly dohodnout na společném postupu proti invazorům.

Galaktická degenerace! Do Arkonidanova vědomí pronikla tato dvě slova logické ho sektoru jako skalpel. Ještě pár desetiletí a celá Mléčná dráha hude jedno velké šrotiště.

„To jsi vyjádřil poněkud drasticky,“ za mumlal Atlan.

„Cos říkal?“ připomněl se Myles Kantor, který si všiml, jak Arkonidan pohnul rty.

„Nic zvláštního. Jenom jsem se bavil se svým extramozkem.“

„Netrpí náhodou účinky mentálního vyzařování Kardie?“

Atlan zavrtěl hlavou a namítl: „Stejně tak málo jako já. Proč se ptáš?“

„Někdo nás z tohoto maléru musí vy táhnout v případě, že nám přestanou fungovat mozky a physandští roboti odrovnají naše pikosyny.“

„Neboj se. Physandům se nepovede vy řadit nás zboje všechny,“ prohlásil Arkonidan, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Atlan náhle uviděl stín a zaznamenal varovný signál pikosynu. SERUNY okamžitě zahalilo zelené světlo. Nouzový program od něj oddělil Mylese Kantora a stále ještě spící Dao-Lin-H'ay a SERUNY se rozptýlily do všech stran. Arkonidan vzrušením zatajil dech. Objekt, který vystřelil z mlhy jako beranidlo, zakrátko nabyl tvarů článkovité lodě.

Úplné, neporušené článkovité lodě

Urazila třísetmetrovou vzdálenost během necelých dvaceti vteřin.

Je to hrozně rychle, ozval se varovně extramozek.

Vtom Galaktik uslyšel Mylesův výkřik. Protože monstrum rozehnalo mlhu, obnovilo se radiové spojení. Arkonidan ztratil vědce z dohledu a nehybně sledoval, jak se jeho vlastní SERUN ostře stáčí a žene pryč.

„Ochranná vrstva stabilní, úhybný manévr optimální,“ hlásil pikosyn.

NaAtlana se řítila jakási nástavba, asi půl kilometru dlouhá a stejně tak široká. SE RIJN ze sebe vydával všechno a uháněl pryč jako raketa.

Bylo to, jako když se bezprostředně nad kosmodromem mají srazit dvě lodi. Podle rozměrů se dalo předem usoudit, která z nich to odnese víc. K okraji nástavby zbývalo ještě asi sto metrů...

Atlanovi bylo v posledních třech vteřinách, jakoby po něm někdo máchl obrovskou kovovou plácačkou. A nebylo pochyb, že ho rozdrtí jako mouchu. Myles stále ještě řval, a přitom se nacházel v mnohem lepším postavení než Arkonidan.

Drž se! Zavyl Atlanovi v hlavě až bolestivě logický sektor.

Vynořila se hrana nástavby a udeřila do ochranné clony. Přítlakové absorbery pohltily nanejvýš devadesát osm procent nárazové energie. Zbývající dvě procenta ale stačila k tomu, aby Arkonidan začal myslet na smrt. Pocítil úder beranidla v každém svalu a vlny bolesti se přelévaly z prstů u nohou až k hlavě a zpátky. Rozeřval se a teprve po chvíli si uvědomil, že neslyší Mylese.

Prosmykl se těsně kolem boku nástavby a ochranné pole lízlo povrch článkovité lodě.

„Let stabilizován, změna kurzu!“ hlásil pikosyn. „Probíhá test tvého organismu.“

„Cítím se skvěle,“ zavrčel Atlan sarkasticky. „Vypnout ochranné, vrstvy!“

Zelený přísvit kolem SERUNU pohasl.

„Test ukončen,“ oznámil Arkonidanovi pikosyn. „Máš jen pár modřin. Podám ti nějaká analgetika.“

„Děkuji. Co je s Mylesem a Dao?“

„Myles Kantor se vznášá přibližně jeden kilometr nad tebou. Kartaniňanku jsem ztratil z lokátoru. Nejspíš bude někde na druhé straně nástavby.“

Článkovitá bod' právě dokončila brzdnou fázi, Atlan odhadoval, že uletí ještě nejméně půl kilometru, než zastaví úplně.

Zaměřil Mylese Kantora a zeptal se ho:

„Všechno v pořádku?“

Vědec otevřel oči a zamrkal. „Už je po všem?“ zjišťoval vzrušeně. „Ten úder...“

„Odnel jsi to mnohem méně než já,“ řekl Atlan. „Mě málem zasáhla hrana nástavby. Stačilo půl vteřinky a byl bych na kaši.“

„Jsem nějak ospalý.“

Arkonidan vyhlásil poplach prvního stupně. „Pokud nejsou totálně slepí, zaměřili naše ochranné štíty,“ dodal. „Nepotrvá dlouho a Physandové i s roboty opustí bod' a vydají se nás hledat.“

I kdyby to neudělali, napadlo Atlana, ur čitě se ze všech možných otvorů vyhnou roboti a začnou rozebírat loď. Od doby, kdy se první z těchhle monster vnořila nad Kilimandžárem do nové bubliny, uplynulo dvanáct dní. Z článkovité lodi zanedlouho ne zbylo nic než sektor pohonných jednotek.

Oba průzkumníci přelétli k mlze a kopírovali její okraj. Kroužili kolem lodi a mířili k přídi. Arkonidan uvažoval o tom, co by se asi s nimi stalo, kdyby se jim předtím nepodařilo dostat až na tuhle stranu monstra. Při srážce s přídí by je to katapultovalo až do hloubi stavby, možná dokonce až do Kardie.

Zakalkuluj možnost, že byste postoupili o pořádný krok vpřed, připomněl se Atlanovi extramozek. Vzal to na věd bez komentáře. SERUNY sice chránily „proti všemu a všem“, ale ne dokonale. Bylo sporné, že by byli vůbec při vědomí, kdyby pronikli do Kardie.

Článkovitá bod' znehybněla a vznášela se beztlíže v prostoru. Na povrchu vládl absolutní klid. Nikde se nerozzářila polohová světla ani označení přepážek a hangárů. K čemu také? Podle toho, co se průzkumníkům zatím podařilo zjistit, byla nová bublina konečnou stanicí pro loď a jejich posádky. Proto na lodích ani nebyly například pomocné čluny.

12

V datech, která přinesl Myles Kantor, našel Atlan záznam rozhovoru mezi dvěma Physandy. Ockonea se bránil vyměnit si místo se svým druhem, tvrdil, že nechce přijít o naplnění své ho osudu. Arkonidan od té doby hádal, co tím Physand myslel. Byl přesvědčen, že na to při jdou, až proniknou do tasemnice.

Znovu se jim objevila v dohledu záludná příďová nástavba. Myles Kantor zastavil a navedl Atlanův SERUN blíž k sobě. „Tady někde to musí být,“ řekl. „Jsem si jist, že ji to vrhlo tímhle směrem.“ Ukázal ke stavbě, k níž původně letěli, než je článkovitá loď vymrštila z dráhy.

„Taky si myslím. Piko, co je s lokalizací?“ „Bohužel. Nezaznamenávám v koridoru mezi lodí a mlhou žádné emise, které by svědčily o přítomnosti SERUNU.“

„Co povrch lodi?“

„Nic, žádná stopa. Dao-Lin-I-I'ay se ne nachází nikde nablízku.“

Závěr byl jednoznačný.

„Pohltila ji mlha, V té břečce nemáme prakticky šanci ji najít,“ prohlásil Atlan. „Ale není to žádná tragédie. Pikosyn jejího SERUNU je schopen samostatně se rozhodovat. Bude postupovat logicky a vrátí se k místu, kde jsme se rozdělili. Nebo alespoň do jeho blízkosti, protože ono místo se nyní nachází uvnitř lodi.“

„Pak nám nezbývá než čekat,“ zavrčel Myles Kantor.

Vyčkávali téměř tři hodiny.

Physandova postava nebyla nijak nápadná mezi umělecky utvářenými stroboskopickými agregáty. Leskla se stejně matně bronzově jako okolí. Ani ochranný štít hlavy nezářil příliš a nebyl skoro vidět.

Grallra poznal Chlocka pouze podle pachu čtyřiceti procent původních tělesných součástí. Cílevědomě zamířil ke zdroji vzrušení a zastavil se v uctivém odstupu, který Physandové vzájemně zachovávali, když jim to dovolily okolnosti.

„Jsi neklidný,“ konstatoval pravý inženýr, specialista na „řízení malých dílů“. „To ti brání v optimálním plnění tvého úkolu.“

„Za to může svazek. Vlastně bychom je měli zajmout a předvést k Ympalorovi. To bychom ale dokázali, jen kdybychom setrvali na tomto místě. Jenže Ympaior se rozhodl jinak. Pohonná gondola se začíná rozbíhat a hledá si cestu k novému cíli.“

Všechno se řídilo podrobně propracovaným programem. Mohl ho ohrozit jediný Physand, který by se vzepřel.

„Rozhodni se radši rychle,“ varoval Grallra svého druha. „Ví Ympalor o tvém problému?“

„Tuší ho.“

„Nechal jsi mě zavolat, abych tě doprovodil.“

„Ne. Rozhodl jsem se už dřív, že setrvám na svém místě. Rád bych tě poprosil, abys mě zastoupil.“

Grallra pohnul levou spodní paží. Zaskřípěl kov o kov a umělá chapadla zacvakala. „Je to ‘ nezvyklé a v našem věku se to ještě nestalo,“ odpověděl a snažil se zachovat pokud možno neutrální tón. Nechtěl hned od počátku urážet svého druha. „A odporuje to předpisu, který říká, že každý setrvá na přiděleném místě. Závídíš Ockoneovi a to ve mně vyvolává obavy. Promluvím si o tom s Ympalorem.“

„Ne, to neuděláš!“ Chlock se odlepil od výklenku a výhrůžně se přiblížil ke svému soukmenovci. „Jsme ze stejné líhně, copak jsi už zapomněl? Na tom, o co tě prosím, není nic neobvyklého a já bych ti vyhověl, kdybych byl na tvém místě.“

„Všude jinde bych ti splnil tvé přání, ale v Goeddině říši... Tady platí jiná měřítko. Jsi sabotér, Chlocku!“

„Pravý inženýr není schopen sabotovat velký úkol. Patříme k vyvoleným a každý svým dílem přispíváme k tornu, aby se uskutečnil.“

„Přesto tě nezastoupím u konvertoru,“ trval na svém Grallra. „Nebo vlastně právě proto. Jsi rizikový jedinec, Chlocku. Teď povolám roboty. Postarají se o to, abys už neměl žádné problémy.“

Poklepal si na kovový proužek na spodku těla.

„Nech toho!“ vykřikl Chlock ještě výhrůžněji.

„Ne!“

V Chlockově hrudi vznikl nepatrný otvor, z něj vystřelil tenounký kovový pásek a ovinul se kolem Grallrova těla. Rozděлил je na tři části a znovu se rychle zatáhl do Chlockova trupu. Grallrova hlava dopadla s třeskutím na podlahu těsně vedle jeho trupu a odkutálela se stranou.

Chlock spěšně přesunul tři kusy soukmenovcova těla za nástavby a ukryl je za kovovou přepážkou, kterou okamžitě zavřel. Jeho levá nožní protéza se proměnila v horkovzdušné dmychadlo a vysušila tekutinu, která unikla z Grallrova těla.

Potom Physand čekal, až se dostaví roboti. „Grallra nás zavolał,“ oznámil mu jeden z nich podivně plochým hlasem bez jakéhokoli přízvuku. „Kde je?“

„Má už dávno jiné myšlenky a míří k jednomu z konvertorů,“ odpověděl Chlock.

„Je poplach zrušen?“

„Ano, tak je to.“

Roboti se obrátili a odsvištěli tam, odkud přišli. Chlockovi svítily zvláštně oči a užasle za nimi hleděl. Nepředstavoval si, že to bude tak snadné.

Zanedlouho se dozvěděl, proč roboti od táhli bez jakéhokoli komentáře. Aktivovalo se oběžníkové radiové zařízení v gondole pohonných jednotek. Automat hlásil, že gondola narazila v Goeddině neproniknutelném dechu na cizí těleso a přemísťuje ho nyní tažným paprskem na palubu.

„To může být jen svazek,“ usoudil logicky Chlock a vydal se na cestu k příslušné přechodové komoře.

Tam už čekala eskorta sta robotů. Všichni měli bez výjimky karzzy, ale několik si vzalo také střelné zbraně, jaké používali Gazkarové.

„Přeceňujete svazek,“ zašum Chlock. „Je to Ympalorův příkaz, odpověděl drn čivě jeden z robotů.

„Chytře vymyšleno.“ Chlock se řídil Grallrovými slovy a skrýval pravé myšlenky hluboko v nitru svého všelijak pospojovaného těla.

Vtom se objevil stín zahalený ochranným polem. Zářil narůžověle.

Chlock věděl, že jde o individuální ochranný štít, jaký používají všichni ti, kteří nosí ochranné obleky značky SERUN. Přílbový průzor byl tmavý, ale to nebyl žádný problém. Až se odbourá ochranný štít, snadno se rozřízne přilba i celý oblek.

„Dopravte svazek do pitevny!“ přikázal robotům. „Postarám se o ně osobně.“

„To není tvůj úkol,“ ozval se hlas za jeho zády. „Jsi určen pro použití umělých kapacit.“

Chlock se prudce otočil a vyjekl: „Ympalore!“

Chaerod se převaloval ve vznášející se vaně sem tam. Stejně jako jeho soukmenovci také on byl neuvěřitelně křehký a měl čtyři paže a dvě nohy. Jeho údy měly stejně jako trup devět kloubů. Každého Physanda vždy uchvacoval pohled na koordinátora.

Pod Ympalorovou pergamenovou kůží byly jasně vidět šlachy a svaly. Na konci devíti kloubého trupu, v místě, kde přecházel v trubkovitou hlavu, zářily fasetové oči velikosti knoflíku. Stejně jako všichni Chaerodi také Ympalor byl v nepřetržitě po hybu. Střídavě zalamoval klouby, svíjel se a kroutil. Přeléval se tu do stran, tu zase dopředu nebo dozadu.

Chlock věděl, že když se Ympalor roztáhne, převyšuje ho o celou hlavu. A bylo mu také jasné, že koordinátorovi stačí jed no střelhibité vymrštění a dokáže rozmač kat Physanda na kaši.

Ympalor si zakryl třemi nůžkovitými pažemi smyslové orgány a čtvrtou máchl pa novačně nad Chlockem. Současně se ozva lo varovné zasvištění.

„Poznáváš mě tedy. To je dobré,“ řekl ko ordinátor. „Můj inkazz mi sděluje, že tě něco velmi rozrušilo, Chlocku. Něco neobvyklého. Intenzita vzrušení, která z tebe vyzařuje, naznačuje, že došlo k nepředvídaným událostem. Co je to za události, Chlocku?“

„Nic se nestalo. Jen mě rozrušil svazek. Dovol mi ho vyšetřit, prosím.“ Měl snad ko ordinátorovi říct, že pravou příčinou jeho rozčilení je poprava Grallry, který mu odmítal splnit přání?

„Zamítá se. Právě jsme se rozhodli s Avynšajou jinak. Zrušíme ochranný štít a dopravíme svazek co nejdřív do lodi. Gondola sama dosáhne svého cíle později. Po tom se všichni bez výjimky a se všemi ro boty přemístíme na palubu a zapojíme se do tamního programu.“

„Máš pravdu, Ympalore. Goeddina stav baje důležitější.“

„Ted‘ odejdi!“ vyzval Chaerod Physanda. „Splň svůj úkol. Nic jiného od tebe nikdo nežádá.“

Chlock se odplížil, aniž pohlédl na SERUN.

Zakrátko zmizel za jedněmi dveřmi a nastoupil do nejbližšího výtahu. Ympalor počkal, až bude Physand z dohledu. Potom vyvolal program a udal jméno.

„Myslel jsem si to,“ zasyčel, když mu au tomat přečetl data. „S Physandy z téhle líh ně jsou opravdu pořád potíže. Chlocka ne vyjímaje. A Grallra se patrně vrhl do konvertoru. Musím je eliminovat všechny, než natropí další škody.“

Čtvrtou a pátou hodinu strávili Ārkonidan a Pozemšťan intenzivním hledáním stop na povrchu článkovité lodě na okraji mlhy. Ubíhala šestá hodina, když pikosyn spustil poplach. Ze stříbřitého mlžného pole vystřelila falanga physandských robotů a mířila k tasemnici. Šlo nejméně o dvě stě strojů.

„Hrozí vám srážka s roboty,“ varoval At- lana a Mylese Kantora syntron SERUNU. Vnořili se na kousek do mlhy a zastavili. Ze SERUNU se do koridoru vysunuly ne patrné anténky a pokoušely se lokalizovat s minimální spotřebou energie.

Výsledek jejich pátrání oba průzkumníky doslova elektrizoval. Arkonidan se na točil tak, aby měl přílbu přímo proti Po zemšťanově a mohli si odečítat slova ze rtů a nemuseli používat radiové spojení, světelné texty nebo hologramy.

„Mezi roboty je čtyřicet Physandů. To je neobvyklé. Ještě nikdy jsem neviděl pohromadě tolik kyborgů najednou,“ vyhrkl Kantor bezradně. „Nemají na sobě ani ochran ně obleky. Co to jenom znamená?“

„Důvod bude zjevný za okamžik,“ ohlásil se Atlanův pikůsyn. „Uprostřed roje se nachází SERUN. Dostali Dao-Lin-H ‘

15

„To nám ještě scházelo! Co teď?“ vykřikl vědec a prosebně se zahleděl na Arkonidana.

„Nemáme na vybranou,“ odpověděl At— Ian. „Jestli ji dopraví do nitra lodě, pronikneme k ní jen těžko. Musíme zaútočit hned. Komu se podaří jako prvnímu přiblížit se k Dao-Lin-H‘ay, uchopí ji tažným paprskem a odletí s ní do mlžného pole. Sejdeme se pět kilometrů odtud ve směru zádi, bezprostředně za okrajem mlhy, jasné? Jdeme na to!“

Vyletěli společně, Atlan nalevo a Myles napravo. Roboti zaznamenali emise jejich letových agregátů, až když byli dvě stě metrů od nich. Okamžitě se snažili změnit uspořádání roje. Bezprostředně před nimi se z nicoty vynořily dva zeleně zářící přízraky a hrozivě se prodraly do roje. Odhazovaly physandské roboty a kyborgy stranou jako hračky.

Kdykoli se ochranné štíty SERUNU dostaly do styku s roboty, docházelo k explozím. Do všech stran se rozplýval dým a za krátko halil roj obrovský kouřový oblak, znemožňující lokalizaci a výhled.

Physandové uprostřed roje si roztáhli ochranné štíty na celé tělo a snažili se bránit. Odlétali ale pod nápořem ochranných polí SERUNU, jako kdyby je katapultovala obrovská síla.

Atlanův SERUN vytvořil nepatrnou strukturální mezeru a hmatl tažným paprskem po obleku Kartaniňanky. Ten sebou trhl a nechal se vléct.

„Výchytky v ochranných vrstvách!“ hlásil Arkonidanovi pikosyn. „Je mi líto, ale potřebuji na jejich udržení všechny energetické zásobníky, a proto vypínám pohon.“

- Atlan zavrčel, když zjistil, že ho mají roboti v zaměřovačích svých neutralizátorů. Dao-Lin-H'ay se řítila němu, a když ji

Arkonidan vychýlil tažným paprskem, aby nenarazila na jeho ochranný štít, doslova vlétla do mnohoruké náruče osmi Physandů.

„Mylesi, kde vězíš?“ zeptal se Arkonidan vědce rádiem. Ztratil ho z dohledu a neslyšel ho. „Pokus se dostat k Dao. Ztraceně, musíme to dokázat!“

Kyborgové stabilizovali let a vraceli se do původních poloh. Při tom zkřížili cestu vlastním robotům. Mléčně bílá pole jen sršela.

Atlan vycítil šanci. Ochranné vrstvy se stabilizovaly a SERUN zvýšil rychlost. Znovu marně volal Kantora. Zmocnilo se ho neblahé tušení. Řízl ostrou zatáčku a znovu se pokusil přiblížit k Dao-Lin-H'ay. Nepovedlo se mu to. Musel čelit příliš velké přesile.

Pikosyn opět hlásil výchytky v ochranných vrstvách. „Promiň, ale musím vypnout pohon i deflektor.“

Zdávalo se, že Tolkandové už vyřadili Mylesa Kantora z boje. Atlan natahoval krk a zoufale se rozhlížel ve snaze objevit vědcův SERUN.

„Klesá energie štítu!“ ozval se pikosyn. „Mají tě naplno v neutralizačním paprsku!“

Arkonidan zaskřípal zuby. „Kolik času mi zbývá na útěk bez ochranného pole?“ zeptal se syntronu rozzuřeně.

„Přibližně tři čtvrti deseti vteřiny.“

„Díky, to potěší.“

Mezi Physandy projel oslnivý blesk a v bezprostřední blízkosti jednoho kyborga explodovali dva roboti. Jejich trosky se rozlétly Atlanovým směrem a narušily většinu neutralizačních paprsků hlodajících na jeho energetickém ochranném štítu.

„To byl Myles?“ vykřikl Arkonidan.

„Možné to je,“ připustil pikosyn. „Nejsem schopen ho v té energetické bouři zaměřit“

Ochranné vrstvy přestaly plápat a Atlan znovu použil tažný paprsek. Dao-Lin-H'ay prolétla jako střela mezi Physandy a mířila k němu. Tentokrát se mu povedlo přitáhnout si ji až k sobě a dostat ji pod ochranný energetický plášť.

A teď padej odsud, Jak nejrychleji to půjde! Zavelel mu extramozek.

Pikosyn byl ale jiného názoru. Kolem

Atlana vznikl jakýsi energetický mrak

a znemožnil mu jakýkoli pohyb. Od Mylese Kantora nemohl očekávat žádnou pomoc

a ani nevěděl, kde se vědec nachází. Kolem

docházelo k dalším explozím, jak se Physandové a roboti pletli vzájemně do cesty

a vyřazovali se z boje.

Tak to bychom měli. Asi složíme zbraně, pomyslel si Atlan.

Physandští roboti ho sevřeli do kleští a snažili se definitivně rozrušit energetickou ochranu SERUNU.

V posledním záchvěvu vzdoru se Arkonidan pokusil udělat jim ještě jednu čaru přes rozpočet. „Vypnout deflektor a pohon!“ vyštěkl. „A zapnout paratron!“

Vzápětí paratronový štít okamžitě vyzá řil do hyperprostoru všechnu energii, kterou pohltil. Trvalo deset vteřin, než Physandové a jejich stroje zastavili palbu. Energetická bouře rázem utichla. Atlan zrychlil a hnál se s Kartaniňankou po boku pryč.

Roboti ho pronásledovali, ale nedohonili ho. Arkonidan jim zmizel v mlze na druhé straně koridoru a zapnul spojení se SERU NEM Dao-Lin-H'ay, které mu umožňovalo komunikaci s jejím pikosynem. Ten vykazoval značné funkční poruchy a nebyl schopen vysvětlit, jak došlo k zajetí ani podrobněji popsat poškození systémů.

Naplnily se Atlanovy nejtemnější obavy. Physandští roboti zřídili SERUN natolik, že se dalo mluvit s největší pravděpodobností o totálním zničení.

To nemohlo mít horší účinky na jejich výpravu do snové bubliny. Jestliže Kartaniňanka nyní nebyla schopna pohybovat se v defektním obleku „břečkou“ nebo Stavbou, nezbývalo Arkonidanovi nic jiného než ji uložit do sektoru pohonných jednotek. Nemohl u ní ani zůstat, aby ji střežil, proto že musel pátrat po Kantorovi a případně ho vysvobodit.

A tak neměl kdo prozkoumávat dál snovou bublinu. Pět zbývajících sond a kombimety tří SERUNU byly málo na to, aby se daly rozumně využít. Šance na zdar celé akce ještě před příchodem šestého zátřpytu rapidně klesala.

Atlan urazil pět kilometrů a čekal. V žádném případě nemohl zůstat v místě srazu déle, už kvůli Kartaniňance ne. Pozemšťan se ale dostavil asi za čtvrt hodiny. Vypadalo to téměř na zázrak.

Myles Kantor se předtím snažil krýt Arkonidanovi záda. To se mu ale nepodařilo, atak se odporoučel. Z bezpečné vzdálenosti pak s aktivovaným paratronovým štítem pozoroval jeho útěk.

„Tohle nás mělo napadnout dřív,“ sdělil Pozemšťan Arkonidanovi pomocí holografických značek na průzoru přílby. „Physandové zjevně vycházejí z toho, že vyzáření energie do hyperprostoru by mohlo ohrozit snovou bublinu nebo celý projekt. To bychom si měli pamatovat, možná se nám to bude ještě hodit. Teď uděláme nej lépe, když se ještě trochu víc stáhneme do mlhy. V místě, kde se Physandové vynořili, se objevil jeden sektor pohonných jednotek, který se sune podél tasemnice k její zádi. Asi tomu nebudeš věřit, ale jde o naše Physandy, jimž velí ChaerodYmpalor. Pro gram zřejmě předpokládá, že budou přide

leni na jinou loď, až skončí svou práci. Ympalorovi pohůnci nejspíš náhodou padli na Kartaniňanku a vyřadili její SERUN silnými rušičkami umístěnými na jejich po honné gondole.“

„Máš pravdu, Mylesi. Její SERUN je prakticky nefunkční. To je tvůj džob.“

„A co není můj džob?“ namítl Pozemš ťan jízlivě a sklonil se nad Dao-Lin-H'ay. „Zdá se, že pořád ještě spí. Nejspíš je i v bezvědomí. Kdo ví, co s ní Tolkandové provedli. Měli bychom si pospíšet“

Pronikli do mlhy na vzdálenost čtyř kilo metrů, Kantor odtáhl Dao-Lin-H'ay pa prskem od Atlana a sdělil mu: „Ty, hlídej a postarej se, abych nebyl rušen.“

Arkonidan mlčky přikývl. Z vědcova obleku se vysunulo několik senzorů. Jako samostatné živé bytosti se tato tenká chapadélka přemístila na Kartaniňančin SERUN a pronikla pod jeho plášť miniaturní mi otvůrky, které se v něm na okamžik otevřely.

„Kontakt obnoven!“ hlásil vědec. „Právě probíhá analýza.“

- Na výsledek museli čekat několik minut a nevypadalo to zrovna růžově. Zásobování vzduchem fungovalo, ale občas selhávalo. Kybermed a absorbéry přítlaku ani ne dutaly a syntronicky řízená energetická zpětná klapka mezi štítovými projektory a energetickým zásobníkem vykazovala ne bezpečné poškození. Data o dalších škodách udávala, že je pryč také řídicí jednotka.

„Málo platné,“ prohlásil Myles Kantor. „Pokusím se alespoň částečně reaktivovat pikosyn. Potom musím odstranit všechny další poruchy. Když to nepůjde jinak, bude muset Dao ven ze SERUNU. Defektní klapka způsobí postupně vzrůstající problém v oblasti štítových projektorů. Víš, doufám, co to znamená?“

„Ano,“ přisvědčil tiše Atlan. Permanentní energetické přetížení mohlo způsobit explozi projektorů. „Kolik máme času?“

„Odhadem tak dvě tři hodiny. Ale možná jen jednu. Záleží na tom, jak rychle bude postupovat nežádoucí nabíjení.“

„Jinými slovy: Jestli brzy neodstraníš závadu, budeme muset do tasemnice.“

„To jsi řekl ty,“ povzdechl si Myles Kantor. Vzápětí se pustil do práce.

SERUNY se od předchozích modelů kosmických obleků lišily tím, že měly výkonnější systém, který buď znovu zhodnocoval tělesné výměšky nebo je proměňoval na neškodné nejedovaté nezapáchající látky. Zpracovával pot, vydechovanou vlhkost, moč a další exkrementy a připravoval z nich pitnou vodu, která si zachovávala svoji kva litu celé týdny, pokud ovšem byl systém plně funkční. Kromě toho SERUN podával intravenózní výživu a ve vnějších schránkách byla zásoba koncentrátů na několik měsíců.

Kybermed byl vlastně miniaturizovaná , nemocnice a léčil otravy a zranění a byl dokonce schopén udržet při životě i ty nejhůř zřízené pacienty.

Na plášti se nacházely mohutné obranné systémy a přípojky pro vnější zařízení v případě, že se poškodily vlastní přístroje obleku. Byly zde lokalizační a senzorové systémy, vysoce výkonný letací agregát, antigrav a deflektor, ochranné vrstvy a projektor vytvářející pancéřový paratronový štít. Nechybělo nic, co bylo zapotřebí k pře žití posádky. A to vše řídil pikosyn, který dokázal i samostatně rozhodovat v krizových situacích.

Osmdesát procent všech funkcí obleku Dao-Lin-H'ay bylo poškozeno a miniatur ní syntron nereagoval, když se s ním Kantor snažil spojit. Zkusil to i pomocí trvalých impulsů. Nic.

„Já nemohu mít nic jednoduché,“ povzdechl si. „Riziko při mocném energetickém nárazu ale není o nic větší, než kdybych neudělal vůbec nic.“

„Můžeš si při tom poškodit vlastní synt ron,“ varoval ho Atlan. „Zpětný energetický ráz poškodí jeho paměť. Dovedeš posoudit, co by to znamenalo?“

„Přibližně — ano...“

„Kdyby ti hrozilo nějaké nebezpečí, pomohu ti.“

„To jsi mě utěšil, díky.“ Vědec aktivoval nepatrné nárazové pole a odstrčil od sebe na kousek Kártaniňančin SERUN. Dao-Lin H‘ay pořád ještě spala, a o to to měl těžší. Kdyby byla při vědomí, mohla by mu dát alespoň znamení, pokud by SERUN definitivně uzavřel přívod vzduchu. Takhle ale...

„Zkušební proud je stabilizován,“ oznámil mu pikosyn. „Zvyšuji napětí a intenzitu.“

Vestavěná miničidla prozkoumala ozvy a zjistila, že většina syntronických mikro- polí je mimo provoz. Myles Kantor se roz hodl bleskurychle. Třicet vteřin proudila do Kartaniňančina pikosynu kabelovými spoji energie, pak jeho vlastní syntron zkopíroval svůj základní program a aktivoval automatickou iniciaci.

„Vypnout přívod energie!“ zachrčel Pozemšťan. „Počkáme.“

Jeho pikosyn vydal pohotovostní signál. Rozjel se reorganizační program a testoval stávající zásobu energie. Zakrátko se ozval také pikosyn Dao-Lin-H‘ay. Myles radost ně vykřikl a spustil další testovací části pro- gramu. Výsledek ztlumil jeho počáteční optimismus. „Ale ne, jen to ne,“ zavrčel. „Proč ten zatracený krám najednou nešlape?“

Za několik vteřin znal příčinu. Byla to poškozená zpětná klapka. Nevracela se a devět desetin energie proudící ze zásobníku nabíjelo projektory.

„Zapnu později ochranná pole, aby se ne poškodily projektory,“ řekl Kantor Atlanovi.

„V pořádku. Já převezmu zatím z patřič né vzdálenosti řízení letu. Ztrácíme spoustu času. Zatímco budeš opravovat, trochu si omrкну Stavbu.“

„Fajn. Dávej ale pozor, abychom pokud možno zůstávali v mlze.“

Mylesovi bylo, jako kdyby procitl ze snu. „Co jsi říkal?“ zasvítíl text na jeho přílbové obrazovce.

„Nepozorovaně jsem se od tebe vzdálil a dostal jsem se na půl kilometru do Stavby,“ odpověděl Atlan. „Ze sond zbyly jen dvě, ostatní byly zničeny. Většina physandských robotů odtáhla, až na posádky elipsoidů.“

„Co je s dvojčaty?“

„Zatím se dimenzní brána neobnovila. Na brzký návrat nemůžeme ani pomyslet. Dvojčatům potrvá týdny, než budou schopna jít zase do akce. Jak jsi daleko?“

„Máme nanejvýš hodinu a půl času. Když se mi do té doby nepodaří odstranit závadu, hrozí nebezpečí exploze. Projektory nevydrží trvale vyšší než sedmdesátiprocentní přetížení. Zajisti, abychom se v té chvíli nacházeli poblíž tasemnice a mohli dopravit Dao-Lin-H‘ay do bezpečí.“

„Spolehni se. Dej mi ale včas signál. Číst myšlenky ještě neumím.“

„Vím, co mám dělat,“ zasvítíla nevrlá odpověď. „Ostatně, nevšiml sis, že už delší dobu netrpím účinky Kardie?“

„Všiml. Od okamžiku, kdy jsme se málem srazili s tasemnicí, jsi přestal s poraženeckými žvásty. Pokud nás Tolkandové někdy nechají na pokoji, zkusíme popřemýšlet, čím to je.“

Zamířili k soustavě trubek a propletenců s kompaktní potravou, které končily uprostřed mlžného pole, jako když je uřízne. Táпали půl hodiny mlhou, než narazili na první článkovitou loď. Zastavili a Arkonidan na okamžik zmizel v „břečce“.

„Je z poloviny demontovaná,“ ohlásil, když se vynořil. „Letíme dál.“

Po čtvrt hodině objevili dal loď. Zatím co Atlan horečně počítal, Kantorovi se po vedlo oslovit první systémy Kartaniňanči na SERUNU a stabilizovat tok energie. Nijak zvlášť mu to ale v řešení problému nepomohlo.

„Nejspíš to bude mechanická závada,“ oznámil Arkonidanovi. „Do vyhlášení po plachu nejvyššího stupně zbývá půlhodina.“

Rychle za sebou našli další dvě tasemnice a to v postaveních, která předem vypočítal pikosyn. Celkem se mělo ve Stavbě momentálně nacházet deset až dvanáct článkovitých lodí, tedy přibližně pětina.

Vtom Myles Kantor zajásal a napsal:

„Funguje to! Podařilo se mi opravit závadu na záklopce. Energie proudí zpátky do zásobníku. Konec poplachu!“

Za několik vteřin oznámily připravenost první systémy, ale vědec se radoval před časně. Pořád ještě se nedařilo odstranit po ruchu pikosynu, tedy generovat mikrokosmická paměťová pole potřebná pro spuštění základních programů. A bez úplné paměti nemělo cenu podrobit autotestu všechny systémy SERUNU a vyzvat stávající části programu, aby se samy opravily.

Vědec poprvé po několika dnech akce „snová bublina“ zaklel a vzápětí se o to zarputileji pustil do další práce.

Obkroužili Stavbu a zpozorovali celkem osm článkovitých lodí. Zbývající si nechali na později. Atlan se podruhé odvážil proniknout do Stavby. Tentokrát mu na jeho impulsy odpověděla už pouze jedna sonda. Byla to ta, kterou zanechali mezi změtí tru bek poblíž dimenzní brány. Stále nic nenaznačovalo, že by se někdo pokoušel obnovit průrvu mezi dimenzemi. Na Trokanu nebo někde jinde ve Sluneční soustavě se muselo něco stát.

Když se vrátili do blízkosti monstra, od kterého původně odrazili, vypočítal piko- syn podle rychlosti letu, spotřebovaného času a všech změn kurzu přesnou letovou trasu. Celkem absolvovali necelých sto kilometrů. Průměr Stavby činil v nejširších místech patnáct a v nejužších dvanáct kilo metrů.

Nositelé buněčných aktivátorů museli předpokládat, že každou chvíli dorazí další článkovité loď. Přitom netušili, kolik jich míří k Mléčné dráze.

Myles Kantor to všechno vnímal jen okrajově, měl dočista jiné, starosti. Projektory se znovu nabily na normální hodnotu a je jich přetížení stoupalo. V dané chvíli činilo už deset procent.

„Tím máme stanoven příští cíl letu,“ po znamenal Atlan, když ho vědec informoval. „Dao na tom není o nic lépe a je sporné, jak dlouho přežije v poškozeném obleku. Nerad bych, aby se z něj stala její rakev.“

Oba průzkumníci zrychlili a zamířili k článkovité lodi.

4.

Robot otevřel dveře a odšuměl stranou. Chlock nahlédl do úzké komory a strnul. „Jo je nějaký omyl,“ vyhrkl. „Co já tady? Mým úkolem je koordinovat obrovské kontingenty.“

„Pak jsi tady správně,“ zachrčel jeho průvodce v physandské podobě. „Tohle je tvoje řídicí centrála.“

„Trošku malá, ne?“ podivil se Chlock. Nicméně vešel dovnitř a namířil levé fasetové oko na nástavec mikroskopu nacházející se vzadu na stolku. „Odtud se dají otvírat a zavírat jenom několikery dveře, víc nic.“

„Nacházíš se v segmentu, který ti vykázal Ympalor po dohodě s Avynšajou,“ trval na svém robot.

„Můžeš jít!“ vyprskl zlostně Physand a posunul se dál do komory.

Zavřely se dveře a byl sám. Přemístil se ke stolu a uvedl své jméno.

„Jsi oprávněn používat řídicí segment, Chlocku!“ ozvalo se od pultu. „Není ti ovšem dovoleno otevírat stůl a něco měnit. K dispozici máš čtyřicet robotů.“

Physand se sesul bezmocně na podlahu a opřel se o stůl.

Na chvíli nastalo ticho a pak se opět komorou rozezněl hlas: „Goedda očekává, že se pustíš do díla, Chlocku. Nemáš důvod odmítat uložené úkoly. Mám tě nechat vystřídat?“

Slovo „vystřídání“ znělo neškodně, ale skrývala se za ním většinou úplná eliminace. Chlock jí byl přítomen pouze jednou, a to mu bohatě stačilo. Roboti vytrhali Physandovi Poivresovi z těla jeden implantát po druhém a nedbali na jeho bolestné steny. Nakonec mu rozštípli hlavu a pečlivě z ní odstranili každou kovovou destičku. Potom odletěli s ostatky k nejbližšímu konvertoru.

Od té doby se Chlock díval na roboty. docela jinýma očima. Přijímali sice od Physandů rozkazy, ale současně je hlídali. Ve skutečnosti poslouchali jen a jen koordinátora, nikdy ne pravého inženýra.

Chlock toho nevěděl mnoho o svém původu. Stále silněji si však uvědomoval, že jeho mysl není tak vyrovnaná jako u většiny jeho soukmenovců. Dříve pociťoval jistou spřízněnost s Grallrou, ale to ho přešlo, poté co se potkali naposledy. Chlock nyní věděl, že jednal v krizové situaci stejně ne úprosně jako roboti a Chaerod.

„Nepotřebuji vystřídat,“ vypravil ze sebe konečně. „Udej mi přesnou polohu všech robotů, abych o nich měl přehled!“

Z jedné stěny začalo sálat teplo. Chlock si je změnil přes filtr v pravém oku a přijal mimo jiné termogramy, které se vmžiku uložily v mozku. Stroje byly rozděleny do deseti komor obklopujících jeho řídicí segment. Všechny bez výjimky reagovaly na jeho kontrolní otázku a vyzvaly ho, aby jim přidělil úkoly. To ho vyděsilo.

Rychle si přebral přehled všech možných oblastí použití robotů. Těch byly stovky, ba tisíce ale až na řídké výjimky už je měli zajištěné jiní Physandové. Nehodil se ani k řízení výživné hmoty pro Stavbu.

Chlock se bezvládně sesul na podlahu. Bylo mu jasné, že za tuhle degradaci vděčí Ympalorovi. Ještě nikdy se nestalo, aby byl nějakému Physandovi přidělen jiný úkol, když změnil loď. „Každý stojí na místě, jež je mu určeno,“ hlesl malověrně.

Dopustil se chyby, když poprosil Ockoneu, aby si to s ním prohodil. Od té doby mu Ympalor určitě přestal důvěřovat. Konečně si uvědomil, že ze sebe nikdy nesmyje pohanu zavržence. Pokud se to bude Chaerodovi hodit, pošle ho do konvertoru nebo ho nechá roztavit v pohonném systému. Zmizí beze stopy. Jeden Physand byl bez významný pro Goeddino dílo.

Chiock se „probral“ z letargie a přidělil rc první úkoly. Rozeslal je do všech možných sektorů lodi, aby mu opatřili in formace a záznamy. Udělal to proto, aby neseděl nečinně v komoře a nežil s vědomím, že nemůže nic vykonat pro Goeddu a Stavbu.

Zanedlouho se začal zabývat myšlenkou využít svých mentálních sil při pátrání po svazku. Věděl, že by mu to Ympalor nedovolil, a tak mu nezbylo než jednat na vlast ní pěst.

Svazek byl někde nablízku a Physand doufal, že pronikne do článkovité lodi. Pokud se mu to nepovede, rozhodl se, že je bude hledat venku. Vyžádal si příslušná data a v několika místech zjistil nepravdivosti v energetické hladině. K podobným jevům docházelo vždy při demontáži složitého plavidla. Něco mu ale na tom přece jen nese dělo. Nutkalo ho to opustit komoru. Vydal se na cestu a po chvíli jedním z detektorů svého protetického těla zkontroloval všechny stroje podléhající jeho velení.

Jeho obavy se vyplnily. Jeden z robotů se vzdálil ze svého stanoviště a sledoval ho. Krátce nato odhalil dva další. Ti mířili ke stejnému sektoru, k němuž měl namířeno.

„Jsem pravý inženýr!“ řekl si nahlas, jako by se potřeboval o tom ujistit, než přejde k následující úvaze. „Přesto nedokážu v této chvíli rozeznat žádnou odlišnost od původních inženýrů, jako jsou Alazarové. Ympabr se mnou jedná, jako kdybych patřil k nim a - jaká hrůza! — možná i k svazku.“

Ozvalo se cvaknutí a Chlock se spojil s třemi roboty. „Opustili jste svá stanoviště. Ihned se vraťte a čkejte na mé rozkazy!“

Stroje nijak nereagovaly. Physand mezi tím dorazil k první sekční výhybce a svěřil se gravitačnímu poli. To ho zvedlo do výšky a vysadilo ho zakrátko pod oválným otvorem.

„Opouštíš sektor, v němž máš plnit své úkoly,“ sdělil mu automat. „Uveď důvod, který tě k tomu vede!“

„Mám se ti snad zpovídat?“ odpověděl Chlock otázkou.

Automat mlčel. Patrně poprvé od své instalace zažil, že se nějaký Physand opovážil zpochybňovat jeho pravomoci.

„Tak dobrá,“ vyhrkl Physand a vykročil. „Jak víš, opustili tři mí roboti svá postavení. Chci to vzít zkratkou, abych je dostihl.“

Automat mlčel dál. Chlock tušil, co to znamená. Zařízení hovořilo s koordinačním oddělením a to odeslalo hlášení Ympalorovi. Chaerod už ho patrně pozoroval. Proto se rozhodl, že vsadí všechno na jednu kartu. Kromě svého života neměl co ztratit.

„Nejsem na cestě ke konvertoru,“ vykřikl. „Říkám ti to jen pro případ, kdyby ses náhodou domníval, že chci napodobit Grallru. Nemám nejmenší chuť udělat něco takového a hnát se za ním.“

„Stěží bys ho dohonil,“ ozval se zničehonic Ympalor. „Našli jsme jeho ostatky. Někdo ho potají ukryl do schránky, aby ho posléze odvěkl ke konvertoru a hodil ho do něj, aby zmizel navěky. Nevíš o tom náhodou něco?“

„Ne. Jsem přesvědčen, že Grallra uskutečnil svou věštbu. Proč se mě snažíš zmást, Ympalore?“

„Odpověď hledej spíš u sebe. Trochu ti napovím: Oba pocházíte ze stejné líhně.“

„To nemá žádný význam.“

„Brzy změníš názor. Ti tři roboti...

„Co je s nimi? Snad jsi je...?“

„Mají za úkol tě vyzvednout a dopravit k místu nálezu.“

„Takže... přece jenom...?“ zachrčel Chlock šokovaně a dával si záležet, aby Chaeroda oklamal. Tajně si blahopřál, že si dal tu práci a nechal si molekulárně vyčistit kovový proužek.

„Máme mezi sebou sabotéra, který narušuje velký úkol a využívá kdečeho, aby za bránil dalším pracem na Goeddině díle. Pro viňuje se vůči Schabazziným příkázáním.“

„Přenech Grallrův úkol mně! Beztak ne mám co na práci.“

Ympalor se už neozval. Chlock si zjistil současnou polohu robotů. Už ho skoro měli. Zastavil se a čekal. Stroje nijak zvlášť ne pospíchaly. Vynořily se po jednom z různých dveří a blížily se k němu.

„Následuj nás!“ oznámil mu robot, který byl úplně vpředu. „Musíš ho vidět.“

Chlock pocítil cosi jako hnus. Chtěl odmítnout, ale tím by vzbudil podezření.

Co je podezření? Proč myslím neustále na sebe, a ne na ostatní? Zmocnil se mě kdy hnus při pohledu na mrtvého soukmenovce?

Snažil se rychle vyjasnit si otázky, které se mu vynořovaly v nitru. Marně, a tak byl kupodivu rád, když ho roboti postrčili do dopravní roury a nastoupili za ním. Těsný válec mu zrychlil pohyb a katapultoval ho přes půl lodi až k místu, kde byla gondola pohonných jednotek. Když poprvé prošel průhledným spojovacím tunelem, napadlo ho, že to je cesta, z níž není návratu.

Přece jen se ale otočil a pohlédl letmo na loď. Vzápětí se ale pustilo do práce početné vojsko robotů, kteří neměli přestat, do kud z lodi nebudou jen pohonné jednotky.

„Pospěš si!“ vybídli Chlocka roboti, když zaváhal a nemohl odtrhnout oči od záře

a bleskotu záplavy polohových světél. Za nimi se rozkládal mlžný závoj. Říkali mu Goeddin dech.

Kdosi ho šťouchl do trupu až klopýtl. Stěží udržuje rovnováhu vyběhl z tunelu a zastavil se až za bezpečnostní přepážkou.

„Kam teď?“ zvolal.

„Cestu znáš,“ zachrčely stroje.

„Ne:

Nehýbal se z místa a čekal, až půjdou napřed. Roboti kupodivu nezamířili tam, kam předpokládal. Zahnuli do jedné z chodeb vedoucích na přední gondoly.

Bud' jde o omyl, nebo mě chce Chaerod vlákat do pasti, pomyslel si Physand.

Roboti se zastavili ve vypnuté sekci, kde se obvykle demontovaly opotřebené agregáty, a otevřeli jednu z četných záklopek ve stěně. Z ní se vyvalil Physand rozseknutý na tři díly a zůstal ležet na podlaze.

Grallra!

Chbock se neovládl. Pronikavě se rozječel a prudce kolem sebe mlátil pažemi chráněnými kovovým opláštěním. „Je to on!“ vyhrkl. „Goedda mu bud' milostiva. Jak se sem dostal?“

Jeho zděšení bylo alespoň zčásti nefalšované. Sem totiž mrtvolu neschoval. A ne dovedl ani říct, proč se Grallra ocitl v téhle sekci. Zmocnila se ho bezradnost, když vtom prořízl tísnivé ticho Ympaborův hlas.

„Když to nevíš ty. kdo tedy?“

Chbock se prudce otočil a zahleděl se ohromeně na létající vanu. Koordinátor se v ní vzápětí roztáhl, vystrčil hlavu a změřil si Physanda. „Opravdu to nevíš.“ prohlásil Ympalor rozčileně, pokud se vůbec dalo hovořit u nějakého Chaeroda o rozčilení. „A přitom jsem si byl jist, že tě konečně nachytám.“

„Já jsem Orallru nezabil,“ zalhal Chlock. „Víš dobře, že jsem ho jen poprosil, aby mě zastoupil. Od té doby jsem o něm neslyšel.“

Koordinátor se snesl s vanou na podlahu a jeho fasetové oči temně jiskřily. Horním koncem trubkovité hlavy se opřel o okraj vany a zahleděl se na Physanda. „Někdy mám dojem, že někdo zmanipuloval všechny zárodky z vaší šarže, aby uškodil Goeddě. Ale to není možné, na to je vás příliš málo.“

„O čem to mluvíš?“ zadrnčel Chlock tak halasně, až se Ympalor dal na útěk.

Vana se vznesla a rychle se vzdalovala a Chaerod křičel: „Jakmile rozebereme loď, začnu vyšetřovat. A teď se vrať ke své práci!“

Roboti uložili mrtvého zpátky do schránky a uzamkli záklopku.

„Nemám nic na práci,“ zaševelil Physand. „Odsoudil jsi mě k bezectnému bytí.“ Vzápětí se otočil na roboty a zařval: „Zmizte! Vraťte se zpátky do svých postavení, jinak vás nechám roztavit!“

5.

„Přetížení činí momentálně třicet pro cent,“ oznámil Myles Kantor. „Jde nám to příliš pomalu. Nezvládneme to.“

„Vědci si všechno jen zhoršují svou skepsi,“ popíchl ho Atlan. „Nářky bys měl přenechat filozofům zvěstujícím konec všeho míra. Vidiš tamhle tu věž?“

„Ano. Patrně je to dělová věž.“

„Taky si myslím. Kdo u ní bude první, vyhraje.“ Arkonidan vyrazil vpřed a vlekl za sebou SERUN s Dao-Lin-H'ay.

Kantor ho ohromeně následoval. „Budou nás ostřelovat,“ zabědoval.

Nic se ale nedělo. Uletěli kilometr a pak ještě půl. Neměli v průzorech už nic jiného než sektor pohonných jednotek.

„Nepovažují nás za nebezpečné, spíš si myslí, že jsme dotěrný hmyz,“ oznámil Arkonidan Pozemšťanovi.

Přistáli pod věží a Atlan vypnul deflektory, aby je uvnitř nemohli lokalizovat. Vy dali se hledat vchod. Vědec se váhavě při způsobil Arkonidanově taktice. Ten ho ujistil, že by nejspíš ihned zapomněli na to, po čem tu pátrají, kdyby je protivník objevil předčasně.

Za jednou prohlubní našli plochu s různě velkými geometrickými obrazy, na níž chyběly úchyty pro chapadla. Atlan si byl jist, že objevili přepážku. Myles se pustil do práce, ale bezúspěšně.

„Pomoz mi otevřít ten prokletý krám!“ poprosil Arkonidana.

Atlan se přemístil vedle vědce a namítl:

„Nedáváš SERUNU dostatek času, Tenhle kontrolní mechanismus funguje jinak než u j

„To nám ještě scházelo!“ zanařikal Kantor a mrskal sebou v SERUNU jako ryba na háčku.

Trvalo několik minut, než piko syn ukončil průzkum a oznámil výsledek. „Přesuňte se kousek stranou, játo otevřu,“ sdělil Kantorovi a Atlanovi.

„No konečně!“ Myles se odrazil a vznesl se kousek od přechodové komory.

Arkonidan přelétl pohledem sektor pohonných jednotek a zahleděl se na článkovitou loď. Vmžiku se na ni zevnitř vyrojili roboti. Vypadalo to skoro, jako by prošli vnějším pláštěm monstra, aniž použili přechodových komor.

„Začíná demontáž,“ poznamenal.

Myles Kántor vklouzl do otevřeného otvoru a oznámil svému druhovi: „Vzduch je čistý.“

Atlan se prosmykl otvorem za ním se SERUNEM Dao-Lin-H‘ay v závěsu. Zachyti

24

lo je gravitační pole a stáhlo je dolů na podlahu. Za přechodovou komorou začínala chodba elipsovitého průřezu. Byla plná agregátů a velkých strojů. Všechno naznačovalo, že článková loď veze důležitý náklad.

Chodba se po dvou stech metrech rozdělovala do osmi úzkých štol. Vetfelci se rozhodli pro tu, která začínala úplně nalevo, a vklouzli do ní poté, co SERUNY vyloučily přítomnost kamer a podobných moni torovacích přístrojů.

Atlan ze zkušenosti věděl, že physandští roboti se v této chvíli plně soustředí na demontáž článkové lodi a nejsou vybaveni zaměřovacími zařízeními. Nebezpečí jim hrozilo až ve chvíli, kdy se objeví stroje s bedýnkou před trupem. Ty byly schopny lokalizovat dokonce i minimální emise deflektorových polí.

„O tři sta metrů dál se napravo nacházejí první dveře,“ ohlásil pikosyn.

„Můžeš zjistit, co je za nimi?“ zeptal se ho rozechvěle Myles Kantor. Báł se hrozně o Dao.

„Tak odpověz konečně! Přetížení už vystoupilo na pětatřicet procent!“

„Počkej, až budeme u přepážky!“ odpověděl syntron.

Arkonidan se do ničeho nepletl. Chápal Mylese. Patřil k vědcům, kteří trpěli perfekcionismem. Současně se ale dokázal vypnout ke špičkovému výkonu v situacích, v nichž ostatní rezignovali.

A přitom byl odjakživa křehký tvor, je hož krevní testy byly hrozné, pokud byl vystaven silnému, trvalejšímu stresu. V mládí trénoval jako posedlý, aby dosáhl stejných sportovních výkonů jako jeho vrstevníci, ale nikdy se mu to nepodařilo. Matka ho musela často odtáhnout ze sportoviště, kde běhal, skákal a honil se ještě dávno potom, co se vlastně měl zhroutit vysílením.

Touto zaťatostí hraničící se sebeobětováním se Myles Kantor vyznačoval dodnes a zdravotní potíže do doprovázely až do okamžiku, kdy mu ID darovala buněčný aktivátor.

Od té doby pracoval ještě zarputileji a Atlan jen žasl. On sám nepatřil k obyvatelům Mléčné dráhy, kteří házejí flintu do žita předčasně — ostatně toto prastaré po zemské úsloví se Arkonidanovi velmi líbilo a velice si proto vědce vážil.

Kantor se pachtil s přepážkou a čekal ne trpělivě, až se otevře stěna. Konečně se před nimi objevila prostora o rozměrech desetkrát deset metrů a vysoká čtyři metry. Byly v ní v několika řadách uloženy malé kontejnery.

„Honem!“ pobídl Kantor Atlana. „Tady nás nikdo neobjeví!“

„Promiň, Mylesi,“ ozval se pikosyn. „Raším ti, abys nevstupoval dovnitř. Lokalizují několik tuctů robotů, kteří pročesávají tuhle část sektoru a blíží se k nám z několika směrů.“

„Našli nás!“ vykřikl vědec a otočil se. „To nemáme ani čas vytáhnout Dao z obleku?“

„Ne, Mylesi,“ připomněl se mu Atlan, „Podívej se na výsledky lokace. Stroje jsou od nás nanejvýš sto metrů. Musíme odsud co nejrychleji zmizet!“

Vyrazili a Arkonidan zasunul přepážku. Zamířili do centra, kde objevili už předtím několikery dveře. Uspěli u třetích, Vedly do jakési rozvodny a za dalšími dveřmi objevili menší místnosti a úzké chodby.

„Tohle bludiště je past, z které není úniku,“ prohlásil Pozemšťan.

Atlan zavrtěl hlavou a odpověděl: „Ne myslím si, že Tolkandové vůbec vědí, co je to bludiště. Ať už sem přijdou odkudkoli, vždycky máme několik možností se jim vyhnout. Tak honem!“

Arkonidan se prohnal „rozvodnou“ a vklouzl do mírně stoupající štol.

„Vzduch je čistý,“ oznámil mu pikosyn. „Jsou napravo a nad námi.“

„Velmi dobře. Mylesi, tak polez konečně!“ vybídl Atlan vědce a popolétl pomocí antigravu. Kartaniňančin SERUN se vlekl za ním v pěticentimetrové výšce nad podlahou.

„Pospěš si a zavři za sebou dveře!“ Atlan zaskřípal zuby a snažil se potlačit zlost, když viděl, jak Kantor váhá.

Konečně se Pozemšťan rozhoupal. Za vřel přepážku a přidal se k Arkonidanovi. „Promiň,“ omlouval se, „ale mezitím přetížení dostoupilo skoro na čtyřicet procent. Kritická mez je sedmdesát a křivka přetížení je exponenciální. Za nic neručím.“

Po osmdesáti metrech ústila chodba do místnosti s několika nástavbami. Sotva slyšitelně tu šuměly stroje.

Atlan zmizel mezi kovovými bloky v barvě bronz. „Jako skryš to musí stačit,“ poznamenal, když se za ním objevil Myles Kantor.

„Pokud nás ale najdou, budeme v pasti.“

„Musíme to risknout.“

Pozemšťan se protáhl kolem Arkonidana a prostudoval rýhy v nejpřednějších kovových dveřích. Otvírací mechanismus? Nebo že by šlo o stopy physandských drápů? Nakonec se odhodlal, strčil do prohlubní dva prsty a zatáhl.

Přepážka se neslyšně odsunula a vrhlo se proti němu cosi tmavého. Vyjekl a uskočil. U nohou mu dopadly dunivě na podlahu kovové díly. „Ne, to snad ne...“ zachrčel vědec, když si uvědomil, že před ním leží Physand rozložený na tři části. Z hlavy na něj zíraly umělé okuláry a barevné filtry. Trup byl pancéřovaný a trčely z něj čtyři

poměrně křehké paže. Opodál se válely nohy.

„Vzpamatuj se, Mylesi!“ zvolal Atlan a položil vědci ruku na rameno. „Se smrtí téhle bytosti nemáme nic společného. Pře sto bychom odsud měli co nejrychleji vypadnout!“

Pozemšťan velmi rád uposlechl této výzvy. Vrátili se zpátky do chodby, proklouzli druhými dveřmi a prodírali se stále hlouběji do nitra sektoru pohonných jednotek rozebrané tasemnice.

„Přibližně polovinu robotů jsme nechali za sebou,“ ohlásil se pikosyn. „Jenže lokalizují jiné skupiny pročesávající tuhle sekci. Jsou před námi a také pod námi.“

Jen žádné mylné závěry, varoval Arkonidana extramozek. Není tím řečeno, že hle dají vás. Možná postrádají jednoho Physanda. Poplach třeba spustí, až najdou mrtvolu.

„Kde se nachází nejbližší šachta nebo chodba, která vede na povrch?“ zeptal se Atlan pikosynu.

„Odtud se to nedá zjistit. Budu ale po ní pátrat dál.“

„V tom zmateném shluku energetických emisí se nedá pár nepatrných impulsů ani naměřit. Použij čidla!“ Arkonidan se obrátil na Kantora a oznámil mu: „Máme smůlu. V téhle části strojovny rozhodně není zrovna klidno.“

„Máš nějaký plán?“

„Vypadneme odsud a přemístíme se do tasemnice.“

„Je to nezodpovědné a ty to víš. Ohrožíš tím zdraví a život Dao-Lin-H'ay. Stačí půl hodina a může být pozdě.“

„Musíme to zkrátka a dobře zvládnout za kratší dobu.“

„Uplynulo už deset minut.“ Myles vrhl na Atlana skeptický pohled. „Nedokážeme to. Zastavme se!“

„Už zase začínáš hysterčit? Bud' snová bublina působí nepříznivě na lidskou psýchu pořád, nebo jsi stále ještě pod vlivem Kardie. Třeba se roztahuje i mimo Stavbu.“

Myles na to nereagoval a upřeně hleděl vpřed, když se hnali šachtou. Ta byla po třech kilometrech zakončena kovovou přepážkou. Zatím nemohli určit, zda jde o slepou uličku nebo o stěnu, za níž je možná volný prostor.

Pikosyn udával, že přetížení mezitím vystoupaló na čtyřicet devět procent. Kantor ani nechtěl pomyslet na to, co by se asi stalo, kdyby se v zásobníku projevila nějaká závada. Nejspíš by bez varování explodoval.

Arkonidanovi ani Pozemšťanovi by výbuch ani trochu neublížil, včas by se jim vytvořily ochranné štíty a SERUNY a je jich osazenstvo by zůstaly nepoškozeny.

Docela jinak by to ale dopadlo s Dao-Lin H'ay. SERUNY chránily pouze navenek. Exploze zásobníku a s ní spojený výboj energie by rozervaly její tělo na cucky a doslova by se vypařilo ještě dřív, než by se roztrhl oblek.

Mylese Kantora se zmocňoval čím dál větší strach. Kdyby jen nebyli pronikli do snové bubliny! Mohli se pokusit sledovat článkovitou loď při pádu na povrch planety a dosáhnout svého cíle tímto způsobem. Takhle ale — jeho rozum se zdráhal domyslet následky akce až do konce.

Jeho obavy zesilovalo ještě vědomí, že Mila a Nadja Vandemarovy ještě neobnovily dimenzní průrvu. Přírozeně, stát se mohlo ledacos. Třeba se mohli vzbouřit Herreachové. Pokud vyhnali z Trokanu všechny cizince, byly dvojčatům jejich

schopnosti málo platné. Nedokázala by vy vinout potřebnou psychickou sílu.

„Je to přepážka a za ní je nějaká dutina,“ připomněl se vědci Atlan. „Podle všeho jde o přechodovou komoru. Hej, Mylesi, po sloucháš mě vůbec?“

„Ale ano,“ povzdechl si Kantor. „Dotáhli jsme to na padesát procent. Riziko exploze zásobníku se neustále zvyšuje.“

Trvalo jim dvě minuty než se jim podařilo rozlousknout otvírací mechanismus. Uvnitř byli za čtyřicet vteřin. Zachytili dva radiogramy ze sektoru pohonných jednotek na článkovitou loď.

Roboti hlásili, že ostatky Physanda Grallry vypadly ven ze schránky, a dotazovali se, co mají dělat.

Odpověď zaslechli v okamžiku, kdy se Myles Kantor dostal do volného prostoru a spěchal se po Arkonidanově boku někam ukrýt. Chaerod Ympalor, jejich starý zná mý, přikazoval robotům, aby hodili mrtvo lu konečně do konvertoru.

„Nenašli žádné naše stopy,“ konstatoval s úlevou Atlan.

„Na tom nezáleží,“ zavrčel Kantor. „Kam teď?“

„Zapnout deflektory! Pokusíme se najít nějaký vchod do tasemnice.“

V zadní části gigantického špalku Latím ještě neprobíhala demontáž, zato u přídě se to jen hemžilo roboty, kteří dopravovali jednotlivé lodní díly na Stavbu.

V té chvíli si vědec všiml něčeho, co jim dosud unikalo. Zastavili se nad místem, kde se z pláště článkovité lodi zvedalo několik polokoulí. Z jedné z nich trčela tyč s několika tenkými příčnými rameny. Konstrukce připomínala Kantorovi pradávnou televizní anténu z dvacátého století. Tahle „anténa“ se ve zlomku vteřiny posunula asi o deset metrů doleva.

Pikosyn SERUNU mu zakrátko potvrdil jeho domněnku — celá loď se pohnula, jako by se vzdálila od Stavby, a to přesně o de vět metrů a čtyřicet pět centimetrů. Ve srovnání s délkou monstra to bylo málo, ale vědec si byl jist, že loď provádí tyto zpětné pohyby pravidelně.

„Viděl jsi to?“ zeptal se Arkonidana. „Ta

loď se pohnula.“

„To teď nedokážu posoudit, ale moje fotografická paměť to určitě zaznamenala,“ odpověděl Atlan a zamířil k polokouli. Instinkt ho vedl na správné místo. Mezi vybouleninami se vynořila velká kostka s dveřmi.

Pozemšťan pospíchal za ním.

„Prosím, až po vás!“ uchechtl se Arkonidan a máchl hostitelsky rukou.

Kantor potlačil peprnou odpověď, která se mu drala ze rtů, a prostudoval dveřní mechanismus. Tentokrát pikosyn rozlouskl pořadí příslušných signálů během půlminuty. Komora se otevřela a za zad ní přepážkou na ně čekala antigravitační šachta.

Vznášeli se vedle sebe a hleděli dolů. Pří stroje udávaly dýchatelnou atmosféru s po měrně vysokým obsahem kyslíku. Bylo to tedy stejné jako na ostatních tolkanských lodích, které dosud propátrali.

„Hloubka čtyři kilometry, průměr deset metrů,“ hlásil pikosyn. „Třicet dva východů. Doporučuji číslo šest.“

„A proč ne třeba čtyři nebo pět?“ podivil se Myles Kantor.

Atlan se zasmál a řekl: „Vidíš to přece sám. Vedou do sekcí, kde se to jenom hemží plechovými potvorami.“ Snesl se k podlaze a vědec ho napodobil. O půl minuty později už Arkonidan mířil k jakémusi terminálu. V dáli jako by něco vybuchlo a rozječely se sirény na samotném prahu lidské schopnosti vnímání.

„Osud je proti nám,“ ucedil Atlan. „I tady bude zakrátko spousta robotů.“

„To je mi fuk,“ zavrčel Kantor. „Tamhle vpředu je vchod.“

Dorazili do haly a vybrali si jedny z dveří na opačné straně. Za nimi se nacházela širší chodba vedoucí do sektoru s mnoha komůrkami.

Atlan vybral tu, která byla nejbližší jediné únikové cestě. Prohlédl si otvor ve stropě a řekl: „Patrně větrací šachta. Pro Physandy a jejich roboty je ale moc úzká. Tady budeme v bezpečí.“

Do komory vklouzl také Kantor. Atlan za sunul přepážku. Snesli Kartaniňančin SE- RUN na podlahu a vypnuli deflektory.

„Pomoz mi ji vyndat z obleku,“ poprosil vědec svého druha. „Přetížení se blíží k šedesáti procentům. SERUN může každou chvíli explodovat.“

6.

Odpověď na otázku otázek dostal Chlock poté, co strávil nehybně ve své komoře jed nu hodinu. Nikdo s Grallrou nemanipuloval. Přesvědčen, že Ympalor se v tomto bodu mýlí, Physand přemýšlel o tom, jak tohoto Chaerodova omylu využít ve svůj prospěch.

„Tví roboti se vrací s pamětí plnou termogramů,“ vyrušil Chlocka z jeho úvah řídicí pult. Okamžitě ožil. Zabubnoval cha padly pravé dolní paže o pancéřový trup a vrhl se dvěma skoky ke stolu. Z rozrušení shodil radiostanici na podlahu. Články cha padla snášející se na lištu se signálkami náhle strnuly.

Pokud přece jen šlo o nějakou manipulaci, pak zbývá pouze jediná možnost, napadlo ho. Svazek! Vkradlo se to do gondoly a přemístilo Grallrovy ostatky jinam. Ano, tak to určitě bylo!

Physand si stále jasněji uvědomoval, že tenhle poznatek je trumf, který může po užít ve střetnutí s Chaerodem. Ympalor má nejspíš pravdu, když nevěří ani mně, ani ostatním z mé líhně. Pravý inženýr, který sejde z cesty ke společnému cíli, prostě musí být nemocný. Patrně došlo k nějaké genetické chybě. Proč jsem to ale nikdy nevnímal dřív?

Život je tak krátký, využij ho beze zbytku!

Chlock si nevzpomínal, kdo pronesl tato slova ani kde je slyšel. Mohl to být Grallra, ale klidně někdo úplně jiný. Obrátil se ke dveřím, kudy se do řídicí centrály vyhnulo šest robotů. Seřadili se podél stěny a Physand si na stole vyvolal příslušná data. Současně otestoval program, který vpašoval do strojů. Stejně jako před tím stačil jen akti vovat potenciály.

„Jsou to neznámé termogramy,“ řekl Chlock. „Jde o prazvláštní konstrukce. Musíme se zeptat Ympalora, zda to nejsou modely robotů, které zná jen on.“ On sám ale velmi dobře věděl, že má před sebou termografické záznamy svazku, ale nemínil to sdělovat koordinátorovi.

Physandští roboti mlčky čekali na další rozkazy. Vymazal jejich záznamové paměti a aktivoval potenciály říkal tornu „na buzení“.

„Vraťte se do výchozích postavení!“ při kázal strojům. „Za sedm tisíc časových jed notek vás přidělím k oddílům, které oddělí gondolu od zbytku lodi.“

Roboti se stáhli a Chlock odpočítával dobu, během které se měli dostat do výchozích postavení a klidového stavu. Vzápětí odpálil na dálku jejich energetické zásobníky. Jednoho z postižených robotů uviděl

čirou náhodou na obrazovce. Zprvu se ob jevil obláček dýmu a pak se rozžhnula zúžení na kovovém těle. Nakonec změkly údy, hlava a trup a na podlahu stekla rychle tuhnoucí hmota, z které se ještě kouřilo. Měla podobnou konzistenci jako kaše dodávaná na Stavbu. Nic nepřipomínalo její původní funkci.

Chlock vyslal nadřízené jednotce poplašný signál. „Právě se záhadným způsobem roztavil jeden robot,“ oznámil. „Moment, dostávám další hlášení... Celkem jde o šest robotů. Nemohu se zbavit podezření, že se někdo snaží sabotovat projekt.“

Physand se pokoušel záměrně popíchnout Chaeroda, ten se ale neozval. Neobjevil se ani v jeho řídicí centrále, aby se přesvědčil, co znamená jeho zmatená zpráva. Jen se odněkud vynořili roboti a začali zkoumat kovovou taveninu. Odebrali vzorky a vložili je do analyzátorů.

Chlock chvíli počkal a pak opustil komoru. Povolal si jednoho robota jako strážce a začal pročesávat shora dolů přidělený sek tor. Přirozeně nic nenašel. To ale věděl předem.

Sotva pronikl do vedlejšího sektoru, ob jevil létající sondu. Zpoza rohu ji rozštěpil svým kovovým proužkem. Sonda explodovala a proměnila chodbu v hromadu trosek. Než se Physand stačil obrátit, zachytila ho tlaková vlna a odvála ho pryč. Narazil do stěny a zachytil se o ni vším, co měl na sobě kovového.

„Ympalore, viním tě z toho, že ses mě pokusil zabít!“ zasyčel. „A pachatel tohoto odporného činu také s největší pravděpodobností zavraždil Grallru.“

Chaerod však nijak nereagoval. Chlock to považoval za znamení, že doznává svou vinu. Důkladně si otestoval celé tělo a ulevilo se mu, když zjistil, že se mu jako zázrakem nepoškodil žádný implantát a že není ani jinak zraněn.

„Goedda nechť tě potrestá zato, co jsi udělal,“ zavrčel pravý inženýr.

Využil stále ještě silného termického záření způsobeného explozí sondy a zmizel v opravářském tunelu, který všichni roboti poznali pouze dvakrát během celé své existence poprvé, když je sestavili, a podruhé, když je demontovali. Věděl, kam míří. Sledoval podivné, nevýrazné termické sto py, které se však odlišovaly od známých infračervených vzorců, jež za sebou zanechávali roboti a Physandové.

Svazek! Tři kusy.

Skutečně se jim podařilo proniknout do lodi? Jakou chybu Physandové udělali, že se do ní vetřelci dostali nepozorovaně? Chlock čelil jedné otázce za druhou a prahl po odpovědích jako živá bytost po kyslíku. Dorazil k jedné z vedlejších štol a vlezl do ní. Pomalu, neslyšně postupoval vpřed.

Všechno mohla zkazit jediná chyba, stačilo pouhé zaskřípění kovu o kov.

Pravý inženýr napočítal dvě stě délek těla, než se dostal do ideálního postavení blízko vetřelců. Ti nezaznamenali jeho přítomnost a vůbec se chovali, jako kdyby byli na ně jaké planetě, a ne na tolkandské lodi.

Rozhořčeně a fascinovaně zároveň pozoroval Chlock svazek. Ony tři bytosti byly menší než Physandové. Museli se ale cítit

‘naprosto v bezpečí, když vypnuli všechny systém svých ochranných obleků a dokonce i deflektory.

Náhle strnul a na chvíli nebyl schopen dál sledovat vetřelce. Poprvé od Grallrovy smrti se viděl z jiné perspektivy, jež mu připadala nezvyklá a cizí—jako by nahlížel na sebe zvenčí. Jeho vědomí sice neopustilo tělo — a přece mu bylo, jako by už nebyl sám se-

Tušil to koordinátor, a proto se pokusil ho zabít? Chlock by se byl rád dozvěděl víc o svém těle. Kdyby byly v jeho technických součástkách zabudovány bezpečnostní systémy, jistě by ho Ympalor snadno vyhodil do povětří. A nikdo by se nenamáhal pátrat po tom, proč to udělal.

„Chráním svazek,“ konstatoval Physand zcela nevzrušeně. „Je to chyba, a přece je to správně.“

Znovu zaměřil svou pozornost na tři bytosti. Dvě něco kutily na pancéřování té tře tí. Konečně se jim podařilo otevřít ochrannou slupku a Chlock pronikavě vykřikl, když uviděl, co je uvnitř.

„Kdo je to?“ zamumlal vzápětí. „To není člověk, Pozemšťan. Je to docela cizí tvor. Není z téhle galaxie, kterou někteří její obyvatelé nazývají Mléčná dráha.“ Dotázal se paměti, kterou si zabudoval do levé nohy, než opustil řídicí centrálu.

„Jde o bytost z národa Kartaniňanů,“ zně la odpověď. „Bylo pozorováno několik z nich, mimo jiné na Humanidromu, než byl zničen, a na Lokworthu.“

Physand se pomalu probral z šoku vyvolaného pohledem na srstí porostlou bytost. Nehýbala se a měla zavřené oči. Znamení spánku, bezvědomí nebo smrti, připomněl si.

„Je stále ještě v bezvědomí,“ pronesl vzápětí jeden z vetřelců. „Pomoz mi ji vyndat.“

„Donesu ji do bezpečí,“ prohlásil zanedlouho druhý, když si uložil bezvládnou huňatou bytost na horní končetiny. „Bud' opatrný, Mylesi,“ dodal. „Jakmile to tu začne smrdět, vypadni! Určitě něco vymyslíme, jak dopravíme Dan bez úhony zpátky i bez ochranného obleku.“

Galaktik otevřel přepážku a zmizel v tunelu. Physanda tím postavil před neřešitelný problém. Chlock rychle vyvrtal otvor do chodby a připojil se k systémovým vodičům této sekce. Některé dveře uzamkl a jiné zase otevřel. Tak se mu podařilo regulovat, kudy vetřelec půjde, a vymezit mu oblast, kde ho mohl mít pod kontrolou.

Jak nejrychleji to šlo, hnál se pravý inženýr k nejbližšímu výstupu.

7.

Pozemšťan se potil. Do tváře mu vevanul vlhký vzduch a osušil mu kůži, Hned se cítil lépe. S prázdným SERUNEM Dao-Lin H'ay ho spojovaly dva tucty přísavek. Pikosyn mu nad oblekem vytvořil hologram, takže měl neustále před očima naměřené hodnoty.

„Šedesát procent,“ zašeptal ochraptěle. „Může to prásknout každou chvílí.“

Pokud explodují štítové projektory uvnitř SERUNU, vybuchne také miniaturizovaný nukleární zásobník. Nehrálo přitom žádnou roli, že zařízení nebylo nebezpečné. Výbuch by totiž zcela jistě zničil celou chodbu i s vedlejšími komorami. A jeho samotného jakbysmet.

Myles Kantor zoufale hledal způsob, jak naložit s vadnou energetickou klapkou. Přemostit ji nemohl, k tomu potřeboval náhrad ní díly, které tady ve snové bublině neměl k dispozici.

„Chci nepřetržitý test,“ oznámil syntronu. Opatrně pustil do obvodů zkušební proud a otestoval zásobník a projektory. Ani nyní nenašel žádnou závadu kromě poško zeně záklopy. Vlastně to byla krystalová přepěť ová pojistka, která měla životnost několik staletí. Kantor věděl, že pravděpodobnost jejího poškození je jedna ke stamilionu. Prostě Murphyho zákon, pomyslel si.

„Nemám na vybranou,“ řekl si, když čekal pět minut. „Hromadění energie nezabráním tím, co mám po ruce. Jak vysoké jsou šance na přežití, když vyvolám výboj uměle, Piko?“

„Jsou docela slibné. Dokážu ochránit ob lek před poškozením na devadesát devět procent. Měl by ses ale připravit na to, že za dvě minuty se to bude v téhle sekci jen hemžit Physandy. Energetický výboj bude natolik silný, že se dá změřit patrně i na druhé straně Stavby.“

„Kde je Atlan s Dao?“

„Přibližně padesát metrů odsud. Zastavil se a nevysílá žádný signál. Jako by vyčkával.“

„Pošli ho dál.“

„To nejde, není v mém dosahu. Navíc ho nikdo nedonutí, aby tě v tom nechal.“ Pikosyn začal počítat a za několik vteřin předložil výsledek.

„Vytvořím v Kartaniňančině SERUNU přídavné pole a napumpuji ho celé energií,“ informoval vzápětí vědec. „Pak spustím zážehový program. Okamžik exploze se dá oddálit až o dvacet vteřin. Stačí ti tak ústup?“

„To je zatraceně málo.“

„Víc nelze. Vezmi si, že samotný zážeh proběhne za dvě milióntiny vteřiny. To ani nestačíš mrknout okem. Ani si neuvědomíš, že umíráš.“

„Dobrá. Začni!“

Vědec sledoval údaje v hologramu a podívoval se, že se nic neděje. Vzápětí hologram zmizel. „Co se děje?“ vykřikl a zmocnila se ho neblahá předtucha, že je příliš pozdě.

„Zrovna se zasekly dveře a marně se je snažím otevřít. Jde o mechanickou závadu. Došlo k výpadku energie potřebné pro obsluhu dveřního mechanismu.“

„Dobrá, pustíme se do toho! Nakrm ho energií, odsuň přepážku a zablokuj ji!“ Myles Kantor byl ochoten podstoupit riziko, že je odhalí.

Přetížení se mezitím vyšplhalo na šedesát pět procent.

„Připrav se na návštěvu,“ oznámil piko- syn Pozemšťanovi. „Rozhodni se sám, jak se zachováš. V případě ohrožení samozřejmě aktivuj ochranný štít.“

Myles Kantor zíral strnule průzorem přílby. Otočil se a spatřil, jak ve stěně vzniká otvor a ve tmě za tajnými dveřmi vytušil pohyb.

Je to Physand,“ hlásil pikosyn. „Zdá se ale, že váhá.“

„Kyborg zřejmě neví, jak se má chovat vůči svazku,“ zavrčel vědec.

Physand vstoupil konečně do komory, za stavil se a vyčkával. Stejně jako všichni jeho soukmenovci i on měl hlavu zahalenou v mléčném energetickém poli.

Pozemšťan zvedl paži na znamení míru milovnosti. „Nejsem nepřítel,“ řekl interkosmem. „Nemusíš se mě bát. Měj chvíli strpení, musím opravit oblek, dřív než ex ploduje.“

„Pravý inženýr se nemá proč bát svazku,“ zadrnčel kyborg. „Ustup stranou! Vy řeším tvůj problém.“

„Vyřešíš co...?“

Physand neodpověděl. Proklátil se na těžkých nohou kolem Kantora a hrábl chapadly obou levých paží po vodičích spojujících oba SERUNY. Mylesův pikosyn okamžitě zatáhl senzory.

Kyborg vysunul z pravé nohy něco jako majzlík a hmátl horní pravou paží do obleku. Ta ihned zmizela v neprůhledném energetickém poli. Chvilí se hrabal uvnitř, náhle se zablesklo a kovový obal paže zažhnul

jako slunce.

Kantor sledoval skrz růžový třpytivý individuální ochranný štít, jak Physandova paže na několik vteřin zbělala a pak ztmavla, když postupně zazářila všemi barvami duhy. Uplynuly dvě minuty, než zčernala a byla neprůhledná jako dřív.

„Oprava dokončena,“ ohlásil kyborg.

„Jak jsi to udělal?“ vyhrkl Pozemšťan ohromeně. „Vysvětli mi to.“

„Použil jsem paži jako přemostění. A protože závadu způsobily naše zbraně, bylo snadné ji odstranit.“

„Díky,“ hlesl vědec a přikázal pikosynu vypnout individuální štít. „Ani nevíš, jak jsi mi pomohl.“

„Nechtěl jsem, aby v téhle sekci došlo ke změřitelné explozi. Proto jsem ti pomohl. Tví společníci se nacházejí v blízké prostoru. Nemohou ji opustit, je zablokovaná. Doprovodíš mě k nim. Vezmi s sebou prázdný pancíř!“

„Jedno bych rád věděl — proč nám pomáháš? Ympalor Ockoneovi poručil, aby chytil svazek a dopravil je k němu. Proč mě tedy nezajmeš?“

„Protože to nemá smysl. Goedda si tě k sobě povolá stejně jako ostatní.“

„Ty se protivíš Chaerodovým rozkazům?“ „Přeceňuješ funkci koordinátora. V téhle lodi jsou dva— Ympalor a Avynšaja. Ten se stará o projekt, zatímco Ympalor se nudí a vydává nesmyslné rozkazy. Jmenuješ se nějak, svazku?“

„Ano. Jsem Myles Kantor.“

„Ještě nikdy jsem tak zblízka neviděl svazek, Mailskantore. Otevřel bys přilbu, abych ti lépe viděl do obličeje?“

Pozemšťan váhal a radil se o Physandově žádosti s pikosynem.

„Neboj se, myslí to upřímně,“ řekl syntron. „Průběžně analyzuji jeho hlas. Ostatně jsem ho identifikoval jako Chlocka, Toho znáš, je to ten, který hovořil s Ockoneou.“

3.2

„Otevři přilbu!“ přikázal Kantor.

Ozvalo se cvaknutí a SERUN poslechl. Přilba se svinula na zátylek. Teleskopický nástavec na Physandově levém fasetovém oku se komíhal sem tam. Matný filtr na pravém oku nejevil žádnou reakci.

„Jsi jednoznačně člověk,“ prohlásil kyborg posléze. „Z které planety pocházíš a proč jsi tam nepočkal, až vstoupíš do Goeddy?“

„Protože nemám nejmenší chuť vstupovat do Goeddy. O délce svého života rád rozhoduji sám. Žádný Ympalor ani Goedda mi t nebude předepisovat, Chlocku. A co se týká první tvé otázky přicházím ze Země.“

Physand sebou neklidně škubnul. „Jak to že znáš mé jméno?“ zachrčel. „Nech si je pro sebe!“

„Slibuji. Spokojen?“

„Dobrá. A teď mě následuj. Máme málo času.“

Atlan klečel vedle pravidelně oddechující Dao-Lin-H'ay. Ve vzduchu byl vysoký podíl kyslíku a vypadalo to, že se Kartaniňanka co nevidět probudí. Arkonidan opět uzavřel přilbu, zahleděl se ke dveřím a číhavě naslouchal. Všude byl klid. Atlan doufal, že to Myles zvládne.

„Slyšíš mě?“ zašeptal a sklonil se nad ležící Dao-Lin-H'ay. Pohnula ústy a srst na obličeji se lehce zachvěla. „Jsi v bezpečí. Našli jsme skryš.“

Kartaniňance slyšitelně klapla čelist a za chvělo se jí pravé víčko. Hýbala ústy čím dál prudčeji a Arkonidan slyšel tiché steny. Netrvalo dlouho a Dao-Lin-H'ay splynulo ze rtů; „Teku?“

• „Jsi v bezpečí,“ zamumlal Nesmrtelný. „To jsem já, Atlan. Slyšíš mě?“

„A... ano. Kde je Tek? Ještě před chvilkou tady byl.“

„To se ti jen zdálo. Tek je hodně daleko odsud. Já jsem na tebe mluvil. Pořád ještě jsme ve snové bublině.“

Kartaniňanka zavřela prudce oči a hned je zase otevřela. Šmátrala rukama kolem sebe a pak si ohmatávala tělo. Hodně dlouho jí trvalo, než si uvědomila, že na sobě nemá SERUN.

„Tvůj oblek není daleko. Byl poškozen, když jsme prchali ze Stavby. Myles se, ho právě snaží opravit. Do té doby zůstaneme tady.“

„Stavba — Kardia. Rozšiřuje se a mohutní. Dřív nebo později dosáhne její moc až sem.“

„Neboj, nemyslím si, že by sugestivní síla centra přesáhla stříbrnou hranici,“ snažil se Arkonidan uklidnit Kartaniňanku. „Mlžné pole je něco jako závora.“

Pohádkový dědečku! posmíval se mu zvláštní smysl. Máš ale pravdu. Uklidni ji, jak jen to půjde. Má těkavý pohled. Pořád ještě docela nechápe, co se vlastně děje a kde se nachází.

„Schováváme se v sekci tasemnice, kde je zatím klid. Potrvá ještě třicet čtyřicet ho din, než sem proniknou demontážní roboti. Tedy za předpokladu, že se všechny lodi sestavují a rozkládají stejným způsobem.“

„Chci k Mylesovi.“

Atlan pomohl Kartaniňance mlčky na nohy. Zapotácela se a trvalo jí několik minut, než dokázala stát bez cizí pomoci.

„V hlavě mi hučí jako v sršním hnízdě,“ povzdechla si. „Myslíš, že to dokážeme?“

„O čem to mluvíš?“

„O zničení Kardie. Ted', nebo nikdy.“

Kartaniňanka zjevně pořád ještě nebyla

v obraze. Dokud nevěděli nic o souvislosti mezi padesáti dvěma planetami a snovou bublinou, mohl se jakýkoli jejich čin projevit negativně na dotýčných světech. A to hle riziko bylo příliš velké i na tak velkého bojovníka, jako byl Atlan.

Arkonidan objal Dao-Lin-H'ay kolem ramen a odvedl ji ke dveřím.

„Je mi líto,“ oznámil mu pikosyn. „Ně kdo je právě zablokoval a vypnul přívod energie. Navíc jsem naměřil silný energetický výboj. Došlo k němu v komoře, kde jsi nechal Kantora.“

„Ukaž mi hodnoty!“ vyhrkl Atlan.

Pikosyn mu vyhověl a prohlásil: „Byl to řízený proces. Così pohltilo nadbytečné energie.“

„Takže to Myles přece jen dokázal?“ zvolala Dá-Lin-H'ay. „Co je vlastně s mým SE RUNEM?“

Arkonidan jí neodpověděl. „Ted' o'ukávám stěnu,“ řekl. „Měli bychom mu jít na proti, protože neví přesně, kde jsme.“ Po sadil Kartaniňanku na podlahu a vysunul ze SERUNU dvě čidla. Několik minut se pachtil než našel dveřní mechanismus.

Pikosyn udal přesnou polohu dveří a vzápětí spustil poplach. „Někdo sem jde!“ hlá sil „Slyším zvuky, které může vydávat pouze Physand nebo robot.“

Po několika vteřinách konečně zareagoval otevírací mechanismus a přepážka se odsunula stranou. Atlan se postavil vedle otvoru a zvedl kombimet.

„Haló! Jdeme si pro vás!“ vykřikl Po zemšťan. Vešel dovnitř a položil SERUN na podlahu. Arkonidan si stoupl do dveří a namířil kombimet na jeho průvodce, který stál venku na chodbě.

Byl to Physand! Jeden z Goeddiných po mocníků a nástrojů. Atlanovi připomínal jednoho z technikou prošpikovaných Cantarů, kteří za Moonových dob zaplavili celou Mléčnou dráhu.

„Dokázali jsme to společně,“ prohlásil Kantor s úlevou. „Tohle je Chlock. Zkrotl svou paži energetické přetížení a zabránil tomu, aby nás zachytila čidla mimo tuhle sekci.“

„A co zdejší senzory?“ zeptal se ho Atlan spěšně.

„Ty vyřadil už předtím. Nikdo kromě něj neví, že jsme tady.“

Arkonidan si slyšitelně vydechl. „Zdravím tě, Chlocku,“ zvolal. „Děkujeme ti za pomoc. Pojď dál!“

„Dva z vás patří ke svazku,“ prohlásil Physand nevzrušeně, když vstoupil do komory a postavil se vedle dveří. „To ledacos vysvětluje.“

„Co to vysvětluje?“ zeptal se ho Atlan. „To, co se má s námi stát?“

„Nic se neděje. Všechno kráčí předem danou cestou,“ odpověděl pravý inženýr záhadně.

Arkonidan letmo pohlédl na Pozemšťana, který pomáhal Kartaniňance do SERU NU. Oblek stále ještě nefungoval, jak by měl, protože syntonické paměti měly pouze základní konfiguraci, kterou do nich vložil Kant6r.

„Chceme poznat cestu, o níž hovoříš. Po můžeš nám?“ naléhal Atlan.

„Při čem?“ vyhrkl kyborg a jen zařinčel kovovýma nohama.

„Potřebujeme informace. Chceme co nejdříve vstoupit do Goeddy.“ V Atlanovi zrálo rozhodnutí a byl připraven je uskutečnit, aniž se předtím poradil se svými druhy.

„To se nedá urychlit.“

„Proč ne?“ Arkonidan stále přejížděl prsty po opasku SERUNU a oťukával si Physanda, aby zjistil systém kyborgovy konstrukce.

Chlock to strpěl. Odlepil se ode dveří a začal přecházet po komoře. Při tom upřesně pozoroval Dao-Lin-H'ay. „Projekt se řídí pevným časovým plánem,“ prohlásil. „Ni kdo nesmí tento plán narušit. Stane se to, až přijde pravá chvíle.“

„Kdy přesně?“

„To vám nemohu říct.“

„Jsi schopen dovést nás do centra Stavby - do Kardie?“

„To jméno mi nic neříká, ale chápu, co máš na mysli. Ani to nemohu udělat. Co centra nelze proniknout.“

Arkonidan si zastrčil zbraň za opasek a založil si ruce na prsou. „Snažíš se nás zdržovat,“ řekl. „Doved' nás k Ympalorovi! Možná nás vyslechné.“

„Koordinátor se nedozví o tom, že jste tady. To on sabotuje projekt a ohrožuje sám sebe.“

Atlan horečně uvažoval. Physand nemluvil o koordinátorovi zrovna v dobrém. Ted' nebylo důležité proč. Šlo o to, že odmítal bezpodmínečně se podříditi veliteli článkovité lodi.

Obešel kyborga a řekl: „Nabízíme ti spolupráci, Chlocku.“

Pravý inženýr zařinčel a Atlan si to vyložil jako známku pobavení. „Vím, že je těžké ti to vysvětlit,“ pokračoval. „Tvá mentalita se zásadně liší od naší. Nemělo by nám to ale bránit ve spolupráci.“

Chlock stále ještě nereagoval na senzorové paprsky, které ho ustavičně olizovaly. Byl si naprosto jist, že svazek nijak nemůže uškodit ani jemu, ani projektu. „Svazek sem nepatří,“ trval na svém. „Možná přece jen bude lépe, když podám hlášení Ympalorovi. Nechť on rozhodne, co s vámi bude.“

Atlan na nic nečekal. Vytáhl zpoza Opas ku kombimet a zamířil kyborgovi na záda. Plně se spolehl na to, co mu našeptal pikosyn. A ten mu kromě jiného potvrdil, že záda jsou Physandovo nejslabší místo. Vzápětí do nich energetický paprsek vypálil díru.

Vmžiku zmizelo mléčné pole kolem Chlockovy hlavy a zhroutila se i pole kolem jeho končetin. Z otvoru v zádech se vinul šedý kouř. Physand se pokusil pohnout, ale nešlo to. „Tohle nebylo v plánu,“ zachrčel.

„Měl jsi přistoupit na mou nabídku,“ odsekl Atlan zamračeně. „Ted' jsi můj zajatec.“

„Zajatec? V mé lodi?“

„Otázky tady kladu já. Proč Ympalor sabotuje projekt? Momentálně ho přece sabotuješ ty, ne? Ukrýváš svazek a protivíš se Chaerodovu rozkazu.“

Chlock rozevřel rohovité destičky svých úst, až se odlouplo několik drobečků chiti nu. V levé horní paži cosi zapípalo a volal ho nějaký hlas. Chtěl po něm, aby udal svou polohu. Po několika pokusech začal být nepříjemný a chrлил ze sebe záplavu slov. Nakonec odevzdaně zmlkl.

„To byl Ympalor?“ zeptal se Atlan kyborga.

Physand zarytě mlčel.

„Tvá nepřítomnost jim nejspíš moc ne vadí, co?“ vyzvídál Arkonidan. „Jenže Chaerod po tobě nechá pátrat. A to se nám moc nehodí. Předej nám potřebné informace, Chlocku!“

„Atlane, nevěřím, že to má smysl,“ ozval se Myles Kantor.

Dao už byla navlečená v SERUNU a Po zemšťan jí přehrál do pikosynu všechna data. Oblek ohlásil, že zahájil rekonstrukci a analyzuje technická poškození.

„Myslíš si, že by nám prozradil víc, kdy bychom na něj šli po dobrém, Mylesi? Ty hle bytosti neznají nic než svůj úkol. Všechno ostatní je jim fuk, a svazek především.“

„Měli bychom mu být vděční, Atlane. Vyřešil za nás problém se SERUNEM.“

„To nepopírám. Postarej se o něj, prosím. Potřebujeme informace z jeho datových pamětí nebo alespoň odkazy, kde bychom je měli hledat.“

Chlock se ještě několikrát pokusil po hnout, a pak rezignoval. Náзор však nezměnil. „Brzy i já vstoupím do Goeddy,“ prohlásil. „Svazek na tom nic nezmění,“

„Možná přece jen ano,“ namítl Atlan. Jsi ochoten nám poskytnout informace, když ti za to slíbíme, že tě dopravíme místo Ockoney na jeden z elipsoidů?“

„Brzy vstoupím do Goeddy a myslím...,“ mumlal tvrdošijně kyborg.

„Jsme nevděční,“ vyčetl Kantor Atlanovi. „Uznávám ale, že konečně musíme do jít k nějakému výsledku. Zatím nevíme prakticky nic o tom, co se děje ve snové bublině.“

„Takže do práce!“ vykřikl Arkonidan.

Myles Kantor našel několik datových pamětí a začal procházet jejich obsah. Protože mezitím dostatečně prozkoumal Physandův komunikační systém, bylo jen otázkou času, než k nim získá přístup.

Praví inženýři jako by nevěděli, co je ochrana dat. Znovu se potvrdilo, že Tolkandové vycházeli z předpokladu, že se jim nic a nikdo nemůže postavit do cesty, natož jim bránit v jejich aktivitách. Toho museli nositelé buněčných aktivátorů využít, aby se dostali k potřebným informacím.

Vědec se znovu zaměřil na Chlocka. Ten se ani nepohnul a nepodnikl nic, aby mu v něčem bránil.

„Neublížíme ti,“ snažil se mu vysvětlit Pozemšťan. „Dojdeš svého naplnění a vstoupíš do Goeddy. Zajímá nás jen pár dat, abys věděl.“

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. „Brzy i já vstoupím do Goeddy. .

„Přirozeně,“ vyprskl posměšně Atlan. „Jakmile to tady skončíme, dám tvému šéfovi tip, kde tě má hledat. Pošle roboty a ti do tebe zabudují novou řídicí jednotku.“

na tom nic nezmění,“ dokončil Chlock svou větu. Vzápětí skřípavě, škubavě na rovnal obě horní paže a ukázal dopředu. Málem se při tom překotil.

Myles Kantor ho podepřel silovým po lem a řekl: „Jen klid. Dáme na tebe pozor.“

Ponořil se do Pliysandových paměťových struktur a jen okrajově vnímal, jak se Arkonidan stará o Kartaniňanku. Byla při vědomí, její pohyby ale byly stejně nekontrolované jako Chlockovy. Stále dokola mumlala jména svých životních druhů. Když pikosyn ohlásil plnou funkční přípra venost SERUNU, vzepjala se a zvolala:

„Teku? Slyším tě. Kde vězíš?“

Oblek provedl ještě jednou autotest a začal se starat o pasažérku. Dao-Lin-H‘ay chtěla zamířit ke dveřím. Zjevně se rozhodla hledat Ronalda Tekenera všude možně. SERUN jí v tom zabránil a zahájil psycho logický terapeutický program. Kartaniňanka se postupně uklidňovala.

Atlan přešel ke Kantorovi.

„Jsem uvnitř,“ oznámil mu vědec a letmo na něj pohlédl. „Co se tak tváříš? Zase to na tebe jde?“

„Ne. Můžeš být naprosto klidný. Jen jsem se rozhodl, že dovedu ‘operaci snová bublina‘ ke zdárnému konci.“

Pozemšťan komunikoval se svým piko synem a připojil k Physandovým zádům několik kontaktů. „Nezlob se na mě, Chlocku,“ omluvil se kyborgovi. „Pomohl jsi mi a budeš mi pomáhat i nadále. Pověz mi,

36

když budeš chtít, abych pro tebe něco udělal.“

„Brzy i já vstoupím do Goeddy,“

Nemělo smysl s Physandem hovořit.

Myles Kantor se opět věnoval vybudovanému datovému spojení. „Teď přetáhnu data uložím je ve zvláštním sektoru,“ vy světloval. „Následný překlad nebude žádný problém. Výsledky budu mít za pár vteřin. Nejdřív zpracujeme nejdůležitější pakety.“

Přirozeně, pomyslel si Atlan. To vím stejně dobře jako ty. Proč jen musejí vědci všechny poučovat a vysvětlovat všechno do puntíku?

Zatímco SERUN stále ještě doloval data z kyborgových pamětí, pustil se miniaturizovaný syntron do překladu: „Šabazzina příkázání jsou nejvyšší normou našeho jednání,“ hlásil. „Vedou nás a ústí do Goeddiny Stavby, jež spěje k dokonalosti. Šabazza nám udává rytmus, podle kterého pracujeme. Ten je rozčleněn do šesti fází. První se tedy blíží ke konci. Poté předá Šabazza svazku svůj první dar.“

„Stop,“ vykřikl Atlan. „Šest fází, to není náhoda!“

Kantor přikývl. Šest fází měla také plíživá smrt, jež ohrožovala padesát dvě planety, na nichž se usídlili filozofové. Jako by Tolkandům nestačilo, že zničili veškerý inteligentní život na padesáti dvou světech.

„Šest zátřpytů odpovídá šesti konstrukčním fázím Goeddiny stavby,“ prohlásil vědec. „O tom není pochyb. Když se nám podaří stanovit okamžik, kdy končí jednotlivé fáze, dostaneme spolehlivý časový výpočet. Neboť kdo nám říká, že to potrvá ještě tři měsíce? Možná byli Physandové tak pilní, že konec nastane už v polovině září!“

Pustili si opět překlad a dozvěděli se, že práce na Stavbě budou dokončeny, jakmile se vyplní veškerý daný prostor o průměru devíti tisíc kilometrů. Pak teprve dojde k šestému zátřpytu. Jaké účinky by to mělo na obyvatelstvo postižených planet, to věděli tři Galaktikové až příliš dobře.

Devět tisíc kilometrů neboli necelé tři čtvrtiny průměru zeměkoule - nepoměr k momentálně existujícím padesáti dvěma světům byl nápadný Kantorovi i Atlanovi.

„Potřebuji k tornu stovky, ne, tisíce takových lodí,“ řekl vědec a zakroutil hlavou. „Zatím se jich objevilo v Mléčné dráze jen pár tuctů. Buď mají někde opodál připravenou gigantickou flotilu nebo budou k sek torům pohonných systémů přidávat nový materiál a posílat je do nové bubliny. Lze si rovněž představit kombinaci obou možností.“

„To by trvalo příliš dlouho,“ namítl Ar konidan. „Kyvadlové převážení by je stálo víc než jen čtvrtrok. Já se spíš domnívám, že někde poblíže číhá celá flotila. Pro tuhle chvíli je mi to ale docela fuk. Kdo je Šabazza? Jaké má o ní Physand informace?“

Pikosyn zadal příslušné heslo a proběhl všechna data. „J mi líto,“ ozval se po chvíli. „Nejsou k dispozici žádné další informace. Pokud se chceš dozvědět víc o Stavbě, nové bublině a Goeddě, musíš se poohlédnout v centrálním modulu. Jde vlastně o sektor pohonných jednotek, Tolkandové je nazývají také gondola. Tam se zatím usadil Ympalor se svou vanou, dokud se nevrátí do vlastní gondoly.“

„Ympalor. To je náš člověk,“ uchechtl se Atlan a vzpomněl si na své setkání s Ychandorem. „Kdybychom se zmocnili Chaerodova inkazzu, mohli bychom řídit tasemnici nebo alespoň sektor pohonných jednotek. Vzápětí pohlédl na Kartaniňanku, která se k nim mezitím přidala a poslouchala.“

„Helou, Atlane!“ zaskřehotala najednou. „Asi jsem dost zmagořená, co?“

„Ujde to. Měli jsme drobné problémy s tvým SERUNEM, ale tenhle tady...“ ukázal na Chlocka, „... odstranil životu nebezpečnou poruchu obleku a moc nám tím po mohl.“

„Physand, a pomocník? To je divné.“

„Taky si myslím. Byl ale ochoten s námi spolupracovat jen krátce, a tak jsme ho museli vyřadit z provozu. Jsi natolik v po řádku, abychom mohli vyrazit?“

„Myslím že ano. Jdeme do sektoru pohonných jednotek?“

Arkonidan přikývl. Myles Kantor odtrhl

kontakty od kyborgova pancíře a opřel ho

o stěnu. Chlock nadále monotónně opakoval smysl své existence. Tři Galaktické ho nechali samotného a vrátili se do chodby.

„Tentokrát to vezmeme přímo vnitřkem lodi,“ rozhodl Atlan, když se letmo obeznámil se situací, „Nikdo netuší, že jsme se odvážili přímo do jámy Irové.“

• 8.

Physand se nehybně opíral o stěnu. Svazek ho odsoudil k nečinnosti a měl značné potíže i se zpracováním myšlenek. Jako by stále narážel do tlusté stěny. Pociťoval nutkání spojit se s řídicí centrálou a zjistit, kde se zdržuje svazek. Byl ochoten obětovat i část své autority v Goeddin prospěch a podrobit se Ympalorovi.

Zničení řídicí jednotky ale ochromilo všechny systémy nutné k životu. Nefungo val pořádně ani prvek v příhradce jeho paže. Jen nezřetelně zachycovaly jeho přirozené sluchové orgány opakované Ympalorovo

volání ozývající se z chodby. Nebyl schopen na ně odpovědět a vůbec si připadal, jako nikdy v životě. Neměl možnost radiově se s někým spojit.

Kyborg si vzpomněl na Grallru a na to, jaký šok mu způsobilo, že našel jeho ostatky úplně na jiném místě. Ale ani jeho děs na Chaeroda neúčinkoval - koordinátor mu tak jako tak nedůvěřoval. A podle toho, jak se situace vyvíjela, mýlil se čím dál méně.

Proč scházím ze stezky předem vytyčené Goeddou a projektem? uvažoval Chlock. A proč o tom vůbec přemýšlím?

Zděsil se, když srovnal poslední dvě fáze projektu se spoustou předchozích fází. Zprvu mu připadal tento rozdíl nevýznamný, pak ale musel uznat, že se mýlí. Così v něm hlodalo a vrtalo a nemohl se toho zbavit.

„Zkrátka vejdu do Goeddy a naleznu své naplnění. Svazek na tom nic nezmění,“ za mumlal si jako obvykle. Tentokrát ale ještě dodal: „Myslím na sebe, a teprve potom na projekt. Změnil se úhel mého pohledu.“

Ympalor to pochopil už dávno. Nejspíš hojen momentálně nemohl eliminovat. A že by to rád udělal, o tom byl pravý inženýr pevně přesvědčen. V paměti si vyvolal obrazy ze svého setkání s Grallrou. Chlock se změnil od chvíle, kdy znemožnil Grallrovi, aby zradil. Nicméně to, že ho Grallra obvinil z odporu vůči projektu, dokazovalo, že musel být trochu jiný už předtím. Už když prosil Ockoneu, aby si vyměnili místa, vyjádřil tím jistou samostatnost, jež byla Physandům obvykle cizí.

Všechno pro celek, nic pro jedince. Chlockovi bylo nyní jasné, že v jeho případě jde o určitou zvláštnost. Odlišoval se od svého národa. Odmítal slovo sabotér, jež tak čas to a rád používal Ympalor. Nemělo to nic společného s jeho postojem vůči projektu

a velkému úkolu, jež plnili spolu s obrovským počtem robotů.

Chlock pocítil závan přátelství vůči jednotlivým bytostem přináležejícím k svazu, jenž se chystal vstoupit do Goeddy. Měla je naplňovat touha a čekala je spása, život ve vyšších

sférách. V Goeddě se spojí s Physandy a Chaerody. Dřív Chlock věřil, že nemůže být větší štěstí než toto. Nyní ale, když byl nehybný a bezmocný, se začal sám sebe ptát, jak asi smýšlí svazek. Že by se neradoval ze své budoucnosti? Cítí stejný odpor, jaký se nyní vzmáhá v něm samotném?

Kyborg soustředil všechny své síly a opatrně se odpoutal od stěny. Pomocí všech čtyř paží se narovnal a dařilo se mu jakž takž udržet rovnováhu. Napřáhl obě horní paže a pokusil se je zachovat v této poloze. Za okamžik vysunul s vypětím všech sil do předu levou nohu, přenesl na ni váhu trupu a přitáhl pravou. Takto popostoupil o krok a musel chvíli odpočívat.

Potom udělal druhý krok a vzápětí další. V jeho situaci mu nezáleželo na tom, za jak dlouho se došourá ke dveřím. Konečně jimi prošel a přivítala ho studená prázdná chodba. Na chladném vzduchu se mu trochu ulevilo.

Doprava a rovně, přikázal si v duchu. Pořád podél stěny. Nebýt téhle opory, ne dostal by ses k svému cíli.

Někde v lodi byl vyhlášen poplach; a na víc ho stále volal Ympalor. Protože Physand předtím vypnul všechny systémy v této sekci, aby ochránil svazek, nemohl Chaerod zjistit jeho stanoviště ani ho pozorovat.

Šedesát kroků k dalším dveřím, potom dolů doleva a kousek rovně. Tři sta těžko pádných kroků ho přiblížilo o hodný kus ke kýženému cíli. Při každém kroku musel nejprve získat rovnováhu pomocí paží,

předklonit se, vysunout jednu nohu a při táhnout druhou. Posléze se vydýchal a na čerpal nové síly, které dokázal vydolovat z trýzněného, jen napůl živého a nefunkčností mnohých systémů zpola ochrnutého těla.

Dál! Projít dveřmi. Podél stěny. Schránka. Uzávěra a mechanické zadání kódu. Prozradil by se, kdyby včas a zcela nepře vedl tuhle sekci na svůj kód. Schránka se otvírá, vyjíždí automatické chapadlo a tě vyzývá, aby ses otočil.

Chlock měl co dělat, aby se nerozklepal. Teď, v rozhodující fázi svého plánu, mu hrozilo, že ho opustí štěstí. Když se otáčel, zakolísal a musel se zachytit všemi čtyřmi pažemi. Chapadlo ho minulo o vlasek a varovně zachřestilo. Kyborgovi se konečně povedlo dostat do správného postavení. - Nepatrná čidla ohmatávala jeho pancíř

a odstranila poškozenou jednotku. Automatu chvíli trvalo, než vložil do jeho těla náhradní, nejdřív musel pořádně očistit a vyleštit okolí otvoru.

Pak už to šlo všechno ráz naráz. Chapadlo zajelo s cvaknutím zpátky a Chlock se probral ze strnulosti podobající se smrti. Vzápětí se už hnal opravářským traktem a ševelil: „Funguje to. Jsem zase takový, jaký jsem býval.“

Současně se dmul pýchou nad tím, že se dokázal zachránit. Neznal žádného soukmenovce, který by byl schopen napodobit jeho výkon. Až na Grallru, a ten byl mrtvý.

Pravý inženýr vymazal o opravě, opustil místnost a vrátil se na chodbu. Prohledal komoru, v níž svazek rekonstruoval pancíř, a odstranil všechny stopy. Uznal, že se dopustil chyby, když odepřel vetřelcům další pomoc.

Od Ympalora nemohu nic očekávat. Co asi udělá se zárodky z naší líhně? Kde jsou

Tuzunder, Lajand a všichni ostatní? Musím je najít a varovat.

Svazek počká. Do chvíle, než společně vstoupí do Goeddy, se s nimi určitě ještě hodněkrát potká a prohloubí s nimi komunikaci. Cítil, že s ním nebude mít žádné problémy na rozdíl od

Chaeroda. Sestavil pro svazek malý program umožňující mu proniknout do gondoly a vydal se na cestu. Také se chystal na další odpor vůči Chaerodovi.

„Tady jsi,“ uvítal ho nebezpečně šelesti výhlas v interkomu, když opustil sekci. „Už jsem si myslel, že jsi zahynul při některé z explozí.“

„Dával jsem si pozor a ukryl jsem se.“ Kyborg se choval vůči Koordinátorovi rezervovaně a věcně. Chaerod ani nic jiného nečekal.

„Měl by ses smířit smyšlenkou, že Grallru zabil svazek,“ pokračoval Ympalor. „Jak se ti líbí?“

Výraz „lež“ se používal v tolkandštině zřídkavě a rozhodně ne každý den. Ympabr chvilku mlčel a Chlock doufal, že ho šokoval, když ho nazval lhářem.

„Odkud víš, že to neudělal svazek?“ vyštěkl koordinátor posléze.

„Protože Grallra pro ně neměl žádný vý z Byl by klidně mohl oddělat jiného Physanda nebo Chaeroda. Nedává to žádný smysl. Skutečný sabotér jsi ty, Ympalore.“

Koordinátor opět mlčel. Chlock se rozhodl, že udělá nejlépe, když se co nejrychleji vrátí do sekce, kterou si přeprogramoval. Tam ho Chaerod alespoň nebude obtěžovat radiogramy.

To ty jsi zabil druha z vlastní líhně,“ ozvalo se z interkomu. „To ty sabotuješ projekt a nahráváš svazku. To nemohu strpět. Sahazzina příkázání hovoří jasnou řečí. Proto jsem ti prve nachystal past. Nechal jsem mrtvého přemístit do jiné schránky, kde ho pak objevil svazek.“

„Nemám s ním nic společného, a ty to víš.“

Chlock zamířil k přepážce, za níž začínala „jeho“ sekce.

„Věz, že jsem zlikvidoval všechny z tvé líhně,“ hřímal hrozivě Ympalor. „Zmizeli v konvertoru a ani si nestěžovali. Nedovedu si představit, že by ses zachoval jako oni, Physande.“

Chlock vytušil, že dochází k nejhoršímu, a zrychlil.

„Ano, běž jako o život!“ ječel za ním Ympalor. „Má-li nějaký Physand špatné svědomí, pak jsi to ty, Chbocku!“

„Lháři!“

Podle šplouchání pravý inženýr usoudil, že se Chaerod převaluje ve vaně zuřivě sem tam.

„Grallru máš na svědomí ty!“ vykřikl vítězoslavně. Do bezpečí mu zbývalo už jen několik kroků.

„Zemři!“ zavěštěl koordinátor.

Physanda se zmocnila smrtelná hrůza. Vrhla se vpřed a napřáhl paže ke kontaktní ploše dveřního mechanismu. Řídicí jednotka v jeho zádech zažhnula a zavyl bolestí.

Jen teď neumřít! Žádná sabotáž projektu! Chlock v té chvíli nemyslel na nic jiné ho.

Vzápětí ho ohlušila mohutná detonace a tlaková vlna katapultovala jeho tělo na dveře. Pancíř praskl a vyřinulo se na něj žhavé magma. Zemřel, dřív než se zmohl na jedinou další myšlenku. Jeho kovové díly zaduněly na podlaze a ohýbaly se žářem. Tál a kapky kovu pomalu stékaly po stěně.

„Právě byl vyřazen z provozu poslední ze škůdcovské líhně,“ ozval se jásavý Ympalorův hlas ze stropního reproduktoru. „Od teď zde zavládne klid.“

To, co se dosud dozvěděli o snové bublině, v nich vyvolávalo otázku, co vlastně drží pohromadě tento obrovitý umělý útvar. Hyperprostorové síly zmítaly obvykle vším, co se pohybovalo v tomto médiu. Kosmická loď musela mít speciální ochranný obal, zvaný rovněž Grigoroffův, aby vymezila vlastní kosmos vůči nevypočitatelnému pátému rozměru. Bez tohoto obalu se nedalo létat.

O tom, o jaká ochranná opatření šlo v případě snové bubliny, se mohl Atlan pouze dohadovat. Každopádně to byly netušené síly, když dokázaly ochránit tak obrovský útvar. A někde se v něm zdržovali filozofové a možná kvůli své gigantické jevové formě možná dokonce tvořili součást těchto sil. Zatím nenašli žádnou stopu těchto padesáti dvou bytostí, ale někde přece musely být.

Nahlédni za mlžné pole, vyzval Arkonidana extramozek, Stavba je pouze středem bubliny.

Myles Kantor mezitím poznal, že nemá smysl stále znovu vlétat do Stavby a doufat, že dvojčata opět otevrou dimenzí bránu. Také on nyní zastával názor, že by měli prorazit až k hranici snové bubliny, ať už se nacházela kdekoli. Představu, že by snová bublina včetně filozofů byla v nitru Kardie, považovali za neudržitelnou jak vědec, tak Arkonidan. Dalo se stěží uvěřit, že by se nějaký mikrokosmos nalézal v jiném mikrokosmu.

Vlastní bublina se tedy musela rozkládat někde mimo, za mlžným polem. V tom případě jim stačilo prodrat se „břečkou“. Ani jeden z nich se nedomníval, že to bude jednoduché.

Atlan si především kladl otázku, co to přine-

nese. Spatří zónu, kterou Physandové během několika málo týdnů zahrnou do Goeddiny stavby. A možná se jim připlou do cesty filozofové. Na vnějším okraji snové bubliny jsou patrně umístěny projektory vytvářející útvar. Bylo víc než sporné, zda tři vetřelci něco zmohou tvář v tvář tak veliké kulovité ploše, jako byla snová bublina.

Čím déle o tom Arkonidan uvažoval, tím si byl jistější, že se přece jen musejí zabývat hlavně středem útvaru. Dao-Lin-H'ay tam už předtím zaměřila sugestivní sílu, jejímiž účinky trpěla dodnes. Nabízela se domněnka, že Kartaniňanka obdařená psionickou schopností, instinktivně vyhmátla nejdůležitější místo v útvaru.

Atlan zašel ve svých úvahách ještě o krok dál. Od té doby, co se ve filozofově smrtelném snu poprvé dozvěděl jméno, nepřetržitě se zabýval bytostí, která za tím vším vězela. Nikdo však nevěděl o Goeddě nic bližšího ani ji nikdy nespátřil. Také Tolkandové o ní hovořili jako o uctívané bohyni, která ale ve skutečnosti nebyla fyzicky přítomna.

Goedda - bylo čím dál pravděpodobnější, že její existence stále ještě nebyla úplná, že zanedlouho povstane z oné skupiny dvaapadesáti filozofů. Spojení těchto bytostí v netělesnou mentální moc působením hyperprostorové snové bubliny vyvolávalo v Atlanovi představu čehosi mohutného a stále znovu si uvědomoval nesmyslnost akce tří nepatrných průzkumníků. .

Dao-Lin-H'ay to schytala tvrdě hned na začátku výpravy. A také by patrně dosáhli většího úspěchu, kdyby si na cestu přibalili jednu arkonskou bombu.

Nebo by také zničili víc než Topsiderové za celá tisíciletí, namítl extramozek.

A přesně tohle riziko považoval Arkonidan za příliš velké. Znovu zaměřil pozornost na to, co se děje kolem. Zprvu vládl chvíli klid a letěli klidně, jako kdyby byli v galaktické lodi. Zanedlouho se ale situace změnila.

Poslední pochyby odválo hlášení pikosynu: „V půlkilometrové vzdálenosti se nachází přibližně tisíc robotů.“

„Zrychlit!“ přikázal Atlan. „Dokud budeme používat deflektory, máme slušnou šanci.“

Do centra sektoru pohonných jednotek jim zbývaly asi dva kilometry. Mohli by to zvládnout, když Physandové nezmění tak tiků.

„Měli jsme zůstat v zablokované sekci u Chlocka,“ vrčel Myles Kantor.

„Tu rozeberou za pár hodin a pak bys byl stejně venku,“ zasyčela Kartaniňanka. Při h1 se o slovo poprvé od chvíle, kdy vyrazili. „Pozor, Atlane! Zakrátko se dostaneme do nějaké haly a odtamtud vede trychtýř na před.“

Prohnali se otvorem a v dohledu spatřili dvě plovoucí bóje vysílající senzorické paprsky do všech stran,

„Objevili nás,“ zamumlal vědec. „Když se podělá jedno, podělá se všechno.“

„Nic se nepodělá,“ namítl Arkonidan. „Nevytváříme žádné senzorické echo. Podívej se doprava!“

Spatřili vysoká síla z plastické energie a s průhlednými stěnami. Za nimi se nacházel nosník dlouhý deset, široký tři a vysoký dva metry. Letmý průzkum jim potvrdil, že je zhotoven z kaše, z níž Tolkandové vyráběli „kynoucí těsto“. Roboti právě transportovali nosník někam pryč.

„Hodí jej do pece, kde se ohřeje a speče v jednolitou hmotu,“ prohlásil Atlan. „Tu pak transponderem dopraví k předu a odtamtud do forem, kde se z ní vytvarují komolé kužele.“

„Dost pracné, ne?“ namítl Kartaniňanka.

„Záleží na tom, jak silné mohou být emise transponderových zařízení,“ odpověděl jí vědec.

Pomalou přeletěli nad areálem a proklouzli do nejbližší chodby. Pikosyny je na vnitřních přílbových obrazovkách informovaly o situaci.

Prstenec physandských robotů se neustále zužoval. Průměrná vzdálenost mezi nimi se zkrátila na dvě stě metrů.

„Tamtamhle vpředu se chodba rozděluje,“ řekl Adan. „Pokusíme zatnout do nich drápek a vyvést je z míry.“

Podle dosavadních zkušeností nereagovali roboti ani jejich stroje zvláště rychle na změnu situace ve srovnání s reakční schopností SERUNY. Zřejmě to souviselo se systémem centrálního rozhodování. Nyní se rozhodlo, co jim předtím sdělil Chlock. Všechno, co se dělo nebo se mělo teprve stát, musela schválit řídicí centrála a o důležitých záležitostech rozhodoval sám Chaerod.

„Doufejme, že nás už považují za natolik významné, že jim rozhodování potrvá až do zítřka uchechtl se Arkonidan.

SERUNY zpomalily a zabočily doprava. Vznášely se úzkou chodbou a zamířily do nejbližší šachty vedoucí k zádi. Zbývalo jim asi tak dvanáct set metrů. Nejprve museli najít jeden z přechodů.

„Roboti ustupují a nechávají vás proletět mezi sebou,“ hlásily pikosyny. „Vypadá to, jako kdybyste mířili přímo do sektoru pohonných jednotek.“

„Ympalor určitě chce, abychom se cítili v bezpečí,“ vyprskla pohrdavě Dao-Lin H ‘ ay.

„Přijmeme tedy jeho pozvání,“ rozhodl Arkonidan. „Chaerod se bude divit, jestli si myslí, že mu to usnadníme. Zatím se mu nepovedlo nás zajmout. A moc šancí nemá ani v budoucnu.“

„Neměl bys ho podceňovat,“ varoval ho Kantor. „Jistě už nechal všude rozmístit neutralizátory.“

„Přirozeně. Nepočítá ale s tím, že napochodujeme přímo do centra.“

„Ty chceš. .

Atlan se tiše zasmál. „Vzpomeň si přece!“ řekl vědci. „Chtěli jsme to takhle udělat od začátku. Já mou lvovou jsem ne myslel jenom loď, ale také řídicí centrum. A moje rozhodnutí potvrdily informace, které jsme našli v Chlockových pamětech.“

Pikosyny hlásily, že průzkumníci dorazili na konec článkovité lodi. Na dohled měli přepážku uzavírající šachtu. Když se k ní přiblížili, odsunula se a spatřili další, jejíž otvírací mechanismus se rovněž spustil.

„Roboti za námi zaostávají. Vpředu za tím nezjištěn žádný pohyb,“ sděloval Po zemšťan výsledek lokalizace. „Prostě nás pouštějí. Za námi ale vytvářejí přehradu. Jak to vidíš, Atlane?“

„Zdá se, že se Ympalorovi ještě nedoneslo, že máme k dispozici paratronové štíty,“ odpověděl Arkonidan. „Nebo, že by byli ve snové bublině postižení zapomnětlivostí?“

Prolétli přechodovou komorou a zrychlili. Ke konci šachty jim zbývalo osm set metrů. Teprve na poslední chvíli SERU NY zabrzdlily a vklouzly do jedné chodby.

„Ted‘ nehraje žádnou roli cesta, kterou máme před sebou,“ prohlásil Atlan. „Jde o čas a cíl. Pronikneme až k Ympalorovi a Avynšajovi.“

Avynšaja pro ně nebyl žádná neznámá. Byl to onen Chaerod, s nímž přišli poprvé do styku na okraji Sluneční soustavy. Dalo-li se to tak říct, ocitli se v bezprostřední blízkosti nejvyššího ze všech lhářů.

Lokalizátory udávaly, že uvnitř sektoru pohonných systémů dochází k velkým přesunům kovových materiálů. Nacházelo se tam nejméně pět tisíc strojů.

Všichni tři průzkumníci zpozorněli, jak mile se jim v přílbách rozezněl příšerný bzukot.

„Co je to? vykřikl Myles Kantor. „Ne známá zbraň?“

„Chlock,“ odpověděl mu pikosyn. „Aktivoval program. Ukazuje nám cestu. Víc pro nás nemůže udělat, Ympalor ho zabije.“

„Za tohle bychom ho měli roztrhat na cucky,“ zasyčela Dao-Lin-H‘ay. „Je to od porné, ale udělalo by mi to obrovskou radost.“

Atlan se orientoval podle signálu a zamířil k místům, kde zesiloval. Vzdalovali se čím dál víc od původního cíle, a když během několika vteřin uletěli půl kilometru, ocitli se znovu v nějakém úzkém tunelu. Ten je dovedl do prostory o průměru asi padesáti metrů, v níž byla hromada kovových beden. Na první pohled to vypadalo, jako kdyby je tu někdo nakupil bez ladu a skladu, teprve při bližším zkoumání zjistili, že jde o konzoly a schránky řídicích mechanismů.

Poslední Physandův impuls jim sdělil, že se nacházejí v zařízení spojeném s řídicí centrálou. Od té chvíle se jim kyborg neohlásil.

„Ympalor ho eliminoval,“ hlesl Myles Kantor. „Škoda. Mohl nám ještě prospět jako průvodce po tomhle labyrintu.“

„Tolkandové v něm spatřovali zrádce a sabotéra,“ připomněla mu Dao-Lin-H'ay. „A navíc to byl náš nepřítel.“

Atlan přikývl a prohlásil: „Nepomohl nám, protože byl přesvědčen o správnosti našich záměrů, ale proto, že se rozhodl vzepřít Ympalorovi. V zásadě nám nesdělil nic, co bychom nevěděli už předtím. Že se ne smí nic podniknout proti tomu, aby svazek v pravé chvíli, tedy po šestém zátřpytu, vstoupil do Goeddy.“ Obrátil se na Pozemšťana a dodal: „Nemáme mnoho času.“

Vědec bez problémů identifikoval při slušné konzoly a vstupní systémy. Použil Chlockova kódu a pokrčil rameny, když zjistil, že stále ještě platí, třebaže Physand není s největší pravděpodobností už naživu. Na galaktické lodi by nemohlo v žádném případě dojít k něčemu podobnému.

Myles Kantor si oťukal informační systém a zapojil se do toku dat. Všechno, co dorazilo do řídicí centrály, se objevilo současně v tomto terminálu. Většina vstupních dat přicházela od Avynšaji, který dohlížel na práce na staveništi a optimalizoval de montáž lodí.

Tasemnice je zcela rozebraná,“ vydechl užasle Pozemšťan. „Neexistuje už ani sekce, v níž nám pomohl Chlock. Teď jsou na řadě poslední zbytky monstra. Dostal jsem hlášku o odpočtu, v níž se říká, že bude zakrátko odpojen sektor pohonných jednotek.“

„Nezdržuj se podružnostmi!“ nabádal ho Atlan. „Co je s Kardiou? A s mlhou? Kde máme začít?“

„Musím tě zklamat, Atlane. Kromě dat týkajících se technických postupů se pravidelně opakuje pouze jediný výraz Šabazza! Jde o jakýsi vzor nebo předlohu, podle níž se všechno řídí.“

„Šabazzina příkázání - co obsahují a co upravují?“

Myles Kantor zadal k vyhledávání při slušné heslo.

„Jde o nejvyšší směrnici, podle níž probíhá všechno,“ vysvětlil po chvíli. „Je to soubor jasných pokynů a nařízení. A zdá se, že se vztahují jen a jen na Galaktiky. Je Šabazzinou vůlí, aby po ukončení první stavební fáze prožili první zátřpyt a vzbudilo to v nich touhu zemřít.“

„Sen!“ vyhrkl ohromeně Arkonidan. „Je to jako ve snu!“

„Šabazza ví, že mnohá pozemská náboženství se točí kolem smrti a většina z nich slibuje další život na výsostech. Žádné z nich ale nevede své ovečky k tornu, aby hledaly ve smrti spásu. Proto musí dojít k druhému a třetímu zátřpytu a odstranění tohoto nedostatku. A je tu ještě jedna informace, kterou ovšem už známe. Galaktiko vě jsou svazek. Je třeba zachovávat a šetřit jejich životy tak dlouho, dokud je do sebe nepojme Goedda.“

Pozemšťan se obrátil a ostatní spatřili pod přílbou jeho bledý obličej. „Při znávám se, že mi z toho naskakuje husí kůže,“ řekl.

„Jen pokračuj!“ vybídl ho Atlan spěšně. „Kde najdeme Šabazzu? Co se skrývá za stříbrnou mlhou?“

„Konzola neví, co si počít se zadanými hesly. Patrně je k nim přístup jen na speciální kód. Nebo také vůbec neexistují, protože je Physandové nepotřebují k práci. Do háje, teď mě někdo zablokoval!“

„Vědí, kde jsme!“ lekla se Kartaniňanka. „Musíme ustoupit!“

Vrátili se do chodby a našli si nejkratší cestu k řídicí centrále. Když se jim nepodařilo zabránit nejhoršímu tímhle způsobem, musí zajmout Ympalora a Avynšaju.

Roboti je očekávali tři sta metrů před cílem. Neutralizátory, kterými byli vybaveni, svědčily o tom, že je zde konečná stanice. SERUNY zabrzdily a hnaly se chodbou zpátky. Roboti ale nepoužili zbraně. Zdálo se, že chtějí vetřelce jen postrašit.

„Nepronásledují nás,“ hlásily pikosyny. „Ale ponechávají nám pouze jednu únikovou cestu. A ta vede na povrch sektoru pohonných jednotek.“

„Je třeba zachovávat a šetřit životy svazku, než je do sebe pojme Goedda,“ citoval Arkonidan z Šabazziných příkázání. „Tak že letíme tam. Vzhledem k tomu, že s námi Ympalor zachází v rukavičkách, ani nemáme jinou možnost. Zdá se, jako by Chlockoya smrt změnila jeho chování. Ještě před pár hodinami by proti nám bez váhání na sadil zbraně.“

„Třeba je jen zmatený,“ namítl Myles Kantor.

Proklouzli šachtou až na povrch a zamířili bleskurychle do transportního koridoru. Z lodi zbýval už jen nepatrný kousek; od něj se právě odpojoval sektor pohonných jednotek. Gondola Ympalorovy bývalé lodě stále ještě nehybně setrvala v postavení, v němž ji zakotvil, když při letěl.

„Nejspíš se mýlíme, když se domníváme, že ty věci se vrací do normálního prostoru a zajišťují přepravu dalších lodí,“ usoudil Atlan. „Mohou stejně tak dobře sloužit k zásobení hyperprostorové bubliny energií. Patrně zemřeme, až se jeden z těchhle krámů vrátí do Einsteinova ves míru.“

Po tom, co se dozvěděli o Šabazziných příkázáních, bylo vlastně jedno, kdy se vrátí zpátky. Neznámá Šabazza pracovala cíleně na hromadném vymírání galaktických národů. V této souvislosti byly ještě oblednější následky skutečnosti, že Chaerodých andor našel na metanovém světě Akhaaru databanku s informacemi o poměrech v Mléčné dráze a o významu jednotlivých národů.

„Nejde mi z hlavy ten přesně propracovaný, rafinovaný plán na vybití všech obyvatelů Mléčné dráhy,“ pokračoval Arkonidan. „A přece je to tvrdá realita. Nejsme první galaxie, které tato mocná bytost vyhlásila válku.“

„Zdá se, že jde o jakousi Goeddinu místodržící,“ prohlásil Myles Kantor zamysleně. „Co uděláme?“

„Čím déle o tom uvažuji, tím víc docházím k názoru, že můžeme podniknout pouze jedno. Musíme zničit Kardiū.“ Atlan ukázal směrem do koridoru. Všichni roboti, kteří už neměli co na práci u článkovité lodi, jako by sledovali jeden jediný cíl. Zdržovali se v místě, v němž zaměřili svazek. A zdálo se, že jim lokalizace nedělá nejmenší potíže, přestože průzkumníci měli zapnu té deflektory.

„Vyhovíme jim a zmizíme,“ řekl Atlan.

Víc toho beztak nemohli udělat. Kromě SERUNU jim zbylo jen pět špiónážních sond a za opasky měli celkem tři kombi mety.

Změnili kurz a ponořili se do „břečky“.